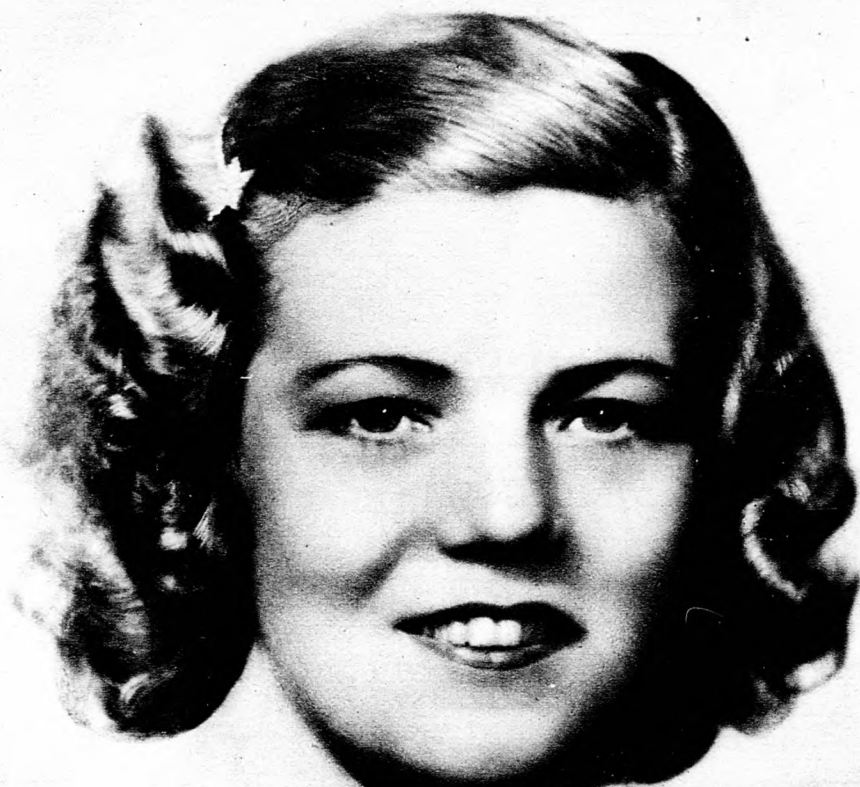

MAGYAR NŐK LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

Dr. Pálfi Gézsi

Fényes Ailce és Jávor Pál, Herczeg Ferenc a LÁP VIRÁGA című új magyar filmjének főszereplői. A Hamza D. Ákos rendezésében készült film-művet a CASINO FILMSZINHÁZ mutatja be.

(Kárpát-film)

Jávor Pál, Tasnády Fekete Mária, Othello Tosso és Fosco Giaccheri a FEHÉR EMBEREK című nagy olasz film főszereplői. Radványi Géza újdonságát a DÉCSI FILMSZINHÁZ mutatja be.

(Kárpát-film)

MÁRCIUS 15

IRTA BIBÓ LAJOS

Hat éves voltam és hogy még nem jártam iskolába, anyám nyilván ezen az alapon nem vett be számításába. Négy bátyám már reggel kilenc órakor elment hazulról. Magamra maradvra hirtelen vágy és szomorúság szállta meg szívemet. A város már hajnal óta zajgott. Március 15.-e volt. A lakosság, mint minden esztendőben, már előzőleg fölkészült a nagy napra, hogy a maga módján megünnepelje és hitet tegyen március és a szabadságharc nagy eszméi mellett. Hat éves voltam és ott állottam a kapuban, néztem a piactérre vonuló népet, arcomon ott éreztem a kora tavasz langyos lehelletét és mellemről hiányzott a nemzetiszínű kokárda. Mindabból, ami körülöttem hullámzott, még nem értettem semmit, de sejtésem és képzeletem szárnyain magam is ott állottam a főtéren és gyermeki lényem egész odaadásával kiáltottam én is éljent a messizi mult és magasságos ég felé. De anyám tilalmán nem mozdulhattam el a kapuból és be kellett érnem egyedülvalóságom bús gyönyörével. Lelkem repest és könny toltult a szemembe. Egyetlen egy élőlény sírt ezen a napon a hatalmas és büszke városban. Egy hatéves kisfiú, aki elvágyott hazulról, hogy öntudatlanul is áztúgassa magán a nagy nap lobogó viharát.

Az évek multak és jóval később, mint eszmélő ifjú, ott szorongtam magam is a tágas piactéren. A lakosság zászlók alatt már reggel nyolc órakor fölvonult a városháza elé. Ezek tolongtak a hatalmas téren. A házak ormán ott lengtek a nemzetiszínű lobogók, a kabátok hajtókáján ott ékeskedtek a nemzetiszínű kokárdák, a lelkekben ott forrósodott a hála, a kegyelet és az ujjongás. A hála és a kegyelet 1848 március 15.-ének, az akkori ifjúság tüntetésének és föllépésének, az ujjongás a magyarság örök eszményének, a szabadságnak szólt. Emberöltő viharzott el a szabadságharc óta, de ez az elhanyallott idő érzésben, gondolatban, mindenre kész elhatározásban és akaratban csak megtermékenyítette a lelkeket és csak erősítette a város mélyen érző magyarságában a függetlenségi gondolatot.

A helybeli dalárda elénekelt a Szózatot, egy egyetemi ifjú elszavalta a »Talpra, magyar«-t, a kerület képviselője méltatta az évforduló jelentőségét, utána elhangzott a Himnusz.

Aztán a tömeg lassan eloszlott.

Külsőségeiben így zajlott le a március 15.-i ünnepség első része. Mi, diákok, rendszerint délután gyűltünk egybe, hogy a magunk módján tanári felügyelettel és vezetéssel szintén megemlékezzünk a magyar szabadság legnagyobb nemzeti ünnepéről. Délután négy órára megtelt a tornacsarnok, tűt nem lehetett volna elejteni, annyian szorongtak a hatalmas teremben. Az első sorokban a szülők és a külön meghívott közönség ült, hátrább a felsősök, míg mi alsósok a karzatton helyezkedtünk el. Itt a diákkantus énekelt, a saját ifjúsági zenekarunk játszott, az önképzőkör elnöke szavalt és a gimnázium magyar tanárja tartott nagyhatású előadás keretében gyűjtő szónoklatot. Tizennyéves kis nebuló voltam és ezen a márciusi napon éreztem meg először: a játékon, a harcias dúlakodásokon, a tiszai kalandokon, kötelező iskolai olvasmányaimon túl más valami is van. Valami, ami több a nagymétánál, izgalmasabb a suszterinasokkal rögtönzött verekedéseknél, szebb és megfoghatóbb annál, amit szórakoztató könyveimben olvastam. Még mindig gyermek voltam, de föléreztem egy nagy gondolat tartalmát és egy nagy eszme lelkét. Átborgongott rajtam a szárnyaló megismerés és hirtelen föllángolt képzeletemben látó szemmel láttam Petőfit, amint a fergeteges márciusi havas esőben elszavalja »Talpra, magyar«-ját, látó szemmel láttam elomlani a segesvári síkon, látó szemmel láttam Damjanics tábornokot, amint utolsónak maradvra a vértanúk közül, följár a bitó zsámolyára.

Aztán ismét elmaradt néhány esztendő. Ifjúvá serdültem, hogy megértsem a várost, amelynek a házai között bölcsőm ringott, megértsem embereinek tiszta és jószágos bölcsességét, megértsem a földet, amely fölnevelt, megértsem a pusztát, amely csöndje mélyén ott őrizte az Ázsiából idehurcolt örök magyar álmot. És a látomásban, amelyben megnyílt előttem az egész alföldi rónaság, láttam és megértettem Szabó Lacit, az utolsó futóbetyárt, aki Csongrád és Makó felé vivő útjában itt húzott el ezen a határon a süket és ezer fájdalomtól sötét éjszakában. Láttam és megérttettem valamennyit, miért szegődtek társául a nádi farkasnak, miért vették be magukat az ingoványba és nehéz téli alkonyatokon, amikor leereszkedett a sűrű sötétség a lápra, gondolatban

miért fordultak Szeged felé, ahol az omladozó régi vár falai között idegen kommandóra várta őket a magyar akácból ácsolt akasztófa.

Igen, végre tisztán és világosan hallottam a föld szavát, amely hallgatásban fölsóhajtotta hozzám a hiábavalónak tetsző reménység örök fájdalmát.

Utána nemsokára megrendült a föld és soha nem látott felkelésben összekavarodott az egész világ. A harc, amelyet a magyarság azóta és most is már nem csupán jüggellenségéért és szabadságáért, hanem életéért is folytat, e percben is tart, de minden földinduláson és minden életért és halálért folyó küzdelemen lángoló fénnel világít át a gondolat, amely március 15.-ét minden időkre szóló nemzeti ünnepévé avatta e föld maroknyi magyarságának. Március 15.-e nem jelkép, hanem valóság. Nem a mult, nem a jelen, hanem a mindig előttünk álló jövő. Nem egyszerű történelmi dátum, hanem a magyarság ősi küldetésének és hivatása elvitathatatlán tényének lobogó mementója. Emlékeztetés befelé és figyelmeztetés kifelé: egy igazság van csupán, Isten igazsága és ez a rendelés eltörülhetetlen és megmásíthatatlan. És tudni kell mindenkinek: ez a kokárda nem a gomblyukunkban, hanem a lelkünkben van, ez az örök jelvény láthatatlanul világít minden sírkeresztben, ott él minden szívben és ott virraszt a rögökben, hogy teremtetőjét és szenvedésre vetett gyermekei áldozataiban az idő teljességét szolgálja.

Mikor mérge a szerelem...

I R T A : IZSÁK - GYARMATHY LÁSZLÓ

Hirtelen meghűvösödött az idő, az utakat szegélyező magas nyárfákat nedves szél rángatta, lompos felhők repültek alacsonyan és sebesen a megijedt színű, hajló földek felett. A kastély nagy csempekályháit és kandallóit befűtötték; egyedül volt otthon a kis grófkisasszony, nagyon unatkozott, a kandallónál ült, lábát felrakta a peremére, hogy a lángok melege átjárja és egy könyvet forgatott. Délután három óra volt.

Az inas bejött, jelentette, hogy egy öregember van itt, valami csavargó, festményeket árul.

A leány ásitott, összecsapta a könyvet, intett, hogy eresszék be.

Nagy szakálla és baiusza volt az idegennek, ugráló, kék, öreg szeme. Előrejött, átnyújtott néhány képet és körülnézett. Erdei csermelyt és alkonyati tót ábrázoltak a festmények, tárgyilagosan, keményen és céltalanul, — amilyen általában a mezőjáró, éhes vándorfestők élete is.

— Üljön csak le! — szolt a lány, parancsoláshoz szokott hűvös hangján. — Két képet majd megveszek. De most beszéljen valamit, jó? Egyedül vagyok, ünöm magam. Maga is volt fiatal, bácsi, beszéljen a fiatalágáról.

A vándor megporolta a rossz nadrágját, úgy ült le a karosszékre. A lobogó hasábok meletet küldtek a hüléses oldalához. Aztán hosszan nézte a lányt, aki fiatal, bátor lábát fickósan a fejénél magasabbra rakta fel a lángoló kandalló párkányára.

— A szerelemlről beszélek, kisasszony — mondta sokára, sugva. — Talán tanulást is vehet belőle. Mert én is voltam szerelmes, olyan régen, amikor maga még nem élt. Akkor is volt nyár. Csodálatos madárzene permetezett a levegőben és én erős voltam, egyenes derekú, reszketett bennem a fiatalág.

Ágytoll olcsón!

Tarkatoll 90 fillér, jobb 2.— P. sz. vegyes 2.50, jobb 3.20, még jobb 4.—, finom, szürke 5.—, fehér, fosztott 6.50, jobb 7.50, még jobb 9.—, fehér, fosztott libatoll 10.50, pelyhest 12.— P-től szállít 5 kilós papírszácsomagolásban, bérmentve, utánvétellel. — Tisztviseleknek 2% kedvezmény. VARGA ANTAL, ágytollvállalata, Kiskunfélegyháza, Szent János-lér C. sz.

Egy grófkisasszonyba szerettem bele, olyanba, mint maga Ezért jutottam ide...

A lány a tüzből a vándor arcára nézett. Hurutos a lélegzete — ezt vette most észre.

— Hogyan történt?

— Iskolai szünetben, egy nyáron lekerültem aratásra a grófi birtokra cséplőellenőrnek. Cséplőellenőr, tudja, az, aki a gabona mázsalását jegyzi.

— Tudom.

— Erre szerződtem én. Szegény diák voltam és valami kis zsebpénzt kerestem így. Délután a halastó partján festegtettem, csak a magam szórakozására. Ilyenkor láthattam a grófkisasszonyt, sétált, vagy fürödni ment. Olyan szép volt, hogy szinte a föld felett járt, a levegőben, az oldalt sütő délutáni nap sugarban. Karcsú, hosszú lábai voltak és vékonyhajlású válla. Múltott a nyár és én egyre jobban azon gondolkodtam, miként halhatnék meg érte? Nem férhettem sehogy a közelébe. A kastély és a környező nagy park valóságos erődítmény volt, ahová idegen nem léphetett... Ezért kezdtem tehát udvarolni a kastélybeli szobalánynak, aki esténként a park kavicsos szerpentin útján jártatta a selyemszörű spanielkutyákat. Melléférköztem és gyönyörűeket hazudtam neki. Azt mondtam, úgyszeretem, mint Ariadne Theseust, ezt nem értette, de akkor erre megengedte, hogy bekisérjem a parkon át a kastélyig. Egyszer olyan heves szerelmességgel ráztam meg az elbolondított szobaleány fejét, hogy a spanielek megmárták a bokámat. De egyre beljebb jutottam... A grófkisasszony rózsaszínfényű ablakát láthattam már az éjszakában s a szívem halálosan fáj az elképzelésre, hogy miként fekszik le, helyezi a hosszúkás arcát és gyenge száját a párnára. Aztán loppal bekerültem a kastélyba is, a szobalány lakásába. Hogy kíváncsiságomnak eleget tegyen, odahozta a kisasszony prémes papucsát, nagy fésűjét és nyaksálját. Micsoda elkábuló percek voltak! Arcomra borítottam az ő hajától, vállatólillatban kendőt és közben a szobaleány szerelmes,

sürgető kérdéseire kellett kielégítő válaszokat adnom.

— És így esett a vesztém. Egy napon, mikor kötelességszerűen átkaroltam a szobalányt, nyílott az ajtó és a grófkisasszony jelent meg. Még azon a napon el kellett hagynom a birtokot.

— Aztán... nyakamba vettem a világot és azóta minden voltam már, csak rendes ember nem. A szerelmi csalódást ki lehet heverni, de a kielégítetlen nagy szerelmek örökké poklosan üzik az embert, valami magas lázzal és örvénnyel. Az ilyen szerencsétlen ember nyughatatlanul rohan útatlan utakon át a kivénült, megalázott halál felé. Ez az életem. Mert bűnös voltam: az volt a bűnöm, hogy azt képzeltem, minden munka és küzdelem nélkül, pusztán a szerelem jogán jögom van a boldogsághoz és a grófkisasszony érzéseihöz. A szerelem mérge, ha nem vigyázunk reá. Ma már tudom, hogy a szerelemhez, grófnak és koldusnak egyformán, nem elég a fiatalág, hanem alkotó erőfeszítésre van szükség, hogy abból a fájó szép érzésből boldogság, élet legyen. Ebből az erőfeszítésből én kimaradtam. Ezért vagyok így maga előtt. De nálam szerelmesebb ember, kisasszony, ma sincs a földön, még a fiatalok között se...

Kocsi állt meg cseregye a kastély előtti kavicsúton, a leány szülei érkeztek haza, az uraság és a magas, szép felesége. A szakállas, öreg csavargó hajbökolt előttük és mikor megkapta a pénzt, gyorsan elment.

— Meséltettem magamnak ezzel az öreggel — ujságolta a lány — Azt mondja, nála szerelmesebb nincs a földön, valami régi gróflányba szerelmes, aki azonban meglátta a szobalányával. Sokat nevettem. Most járja a világot és ég a szíve. Remek volt... Uzsonnázunk, apa?

Az asszony ment átöltözni, fel a szobájába. Összeráncolt homlokkal gondolkodott. A szobája erkélyéről lelátott a mezei útra, ahol a vándor sietett tova lomposan. Sokáig nézte, egyre ki-sebb, baktató pont lett és elveszett a nagy tájban. Köd volt ezen a napon és hideg. Az asszony fázott.

A SZÉP OTTHON

SZALON RÉSZLET

EBÉDLŐ

VARÁZSLAT

Írta: Simon Margit

Először csak apró jelekből vette észre, hogy valami történt az úrával. Tamás szórakozottá vált, néha csodálkozó szemmel nézett reá és megkérdezte: szóltál valamit? És az estét is mindgyakrabban töltötte az irodában. «Fontos és sürgős ügy» — mondta és nem nézett a szemébe.

Tízéves házások voltak. Tamás személemből vette el és az ismerősök úgy emlegették őket, mint a «tökéletes házaspár». Tíz év alatt egyszer sem veszték komolyan össze. Ilona nemcsak feleség volt, hanem barát is, jó barát, ha kellett anyja és testvér. «Benned mindent megtaláltam» — jelentette ki sokszor hálásan a férfi és ő is igyekezett jó és gyöngéd férj lenni. Ajándékokkal lepte meg, sietett haza az irodából és vele ment mindenfelé.

De most pár hete megváltozott. Nem volt feltűnő a változás, más asszony talán észre sem veszi, de Ilona író-édesapjának az érzékenységet örökölte. Sok mindent látott, amit más nem lát és sok mindent érzett, amit más nem érez...

Tamás mostanában már nem becézte úgy, mint azelőtt, futó és türelmetlen csókokat lehelt a homlokára és nem kérdezte meg, hogy nem lenne-e kedve vendéglőben vacsorázni. És néha, mikor hosszan nézett reá, valami szegénykező pillantással viszonzta a nézését és a visszkedéssel is látszott, hogy bántja valami.

Valami! Aminek árnyéka átsuhan az asszony lelkén is, de a férfit láthatóan gyötörte. Tamás szenvedett, látott a szemén, arcán és hallatszott hangjának türelmetlen esengésén.

— Nem vagy beteg, Tamás! — kérdezte aggódva és ujjával végigsimította az ura arcát.

De ez idegesen rántotta el a fejét és félrenézett.

— Nincs semmi bajom. — felelte érdesen — csak ez a nagy per, ez nyugtalanít.

Nem ösztöne, gondolta az asszony. Hisz azelőtt mindent elmondott, a gondjait is, a huga miatti aggodalmait, aki színésznőnek készült s fent élt egyedül Pesten, megbotránkoslatva a búrón nagynénit.

De nem faggatta az urát, továbbra is gyöngéd és figye mes volt vele szemben. Egyik este már aludt, mikor Tamás hazajött.

Felriadt és meggyújtotta a villanyt. Tamás csapzott hajjal, szétnyílt szájjal állt. Rögtön meglátta rajta, hogy részeg.

Tízéves házasságuk alatt most látta először így az urát.

— Mi történt veled? — kérdezte ijedten. A férfi értelmetlenül nézett reá, aztán a részeket dacos mámorával csattant a hangja.

— Igen, beteg vagyok! De nem a testem beteg, hanem a lelkem! Ezt pedig ti, nők, nem tudjátok meggyógyítani, mert ti tetétek betegre!

Botorkálva lépett a vetett ágyhoz s ruhástól végigdött a paplanon. Ilona kiugrott az ágyból és félig szánakozva, félig gyöngéden fogta meg a kezét.

— Tamás! Tudod, hogy jóbarátod vagyok. Miért titkolózol előttem? Mondj el mindent, hátha segíthetek.

De a férfi szemét lehunyta, arcán végighúzódtott a részek kimerültsége.

Az asszony hiába beszélt hozzá, nem felelt, ziláltnak lélekezett s erős borszag csapott fel a lehelletéből.

Levetkőztette s egy vizes kendővel megtörülte az arcát.

— Csak tudnám, mi történt veled! — sóhajtott és visszafeküdt az ágyába. A roló résein már beszűrődött a hajnalt jelző fényárv, mikor elaludt.

*

Amig Ön alszik

a Darmol dolgozik. Nyugodt alvását nem zavarja, mégis meghozza reggelre az enyhé és fájdalomtalan kiürülést. Kelleme hasfájto: **DARMO!**

Megszokott mozdulatokkal végezte munkáját, de szája kicserepesedett és félelen bujkált benne, mikor az éjszakai leletre gondolt.

Valami történt az úrával, amiről még nem tud. Elhatározta, hogy ebéd után nem engedi addig vissza az irodába, míg mindent meg nem tud tőle. De Tamás nem jött haza ebédre, csak üzenetet küldött haza, hogy ne várják, fontos dolga van. Majd este, — gondolta elszántan, de hol volt meg az esse. A nyugtalanág idegiben bujkált, hiába akarta elterelni figyelmét. Valami rettenetes dolog bánthatja az urát, ha így megfélekedett magáról.

Hogy sietesse a lassan cammogó órákat, lefeküdt. Pedig sose aludt délutánoként, inkább ovasott vagy kézimunkázott. De most egyikké se lett volna türelme. Arra ébredt, hogy egy kéz simogatta az arcát.

Az alkonyat félhomályában megismerte Tamás arcát, csak nem látta tisztán a vonásait.

— Gyűjsünk villanyt — mondta teljesen éberem és felült.

De az ura gyöngéden visszaszanyomta.

— Nem kell, amit el akarok mondani, jobban tudom a sötétben.

Nem haragsom a tegnapi éjszakaért — mondta az asszony anyásan és megismogatta az ura haját.

Ez forró kezébe fogta a kezét.

Ha csak ez az éjszaka lenne a bűnöm! Hetek óta akarom már neked elmondani. Már nem bírom tovább, a szavak fojtogatják a torkomat.

Nyugodtan elmondhattad volna — simogatta meg az égő arcot.

Halálisan szerelmes vagyok — nyögte a férfi — és leborult az asszony kezére. Küzdöttem ellene, de hiába. Ugy tört rám ez az érzés, mint egy betegség, minél jobban védekeztem ellene, annál jobban leterített.

Egy percig csend volt, csak Ilona szíve dobogott ütemesen. — Ez volt hát! — villant át az agyán, emiatt gyötörődött annyit. És nem érzett mást, csak végtelen sajnálkozást az ura iránt. Nem érezte a megcsalt asszonyok keserűségét, csak egyet érzett, hogy emberfeletti erővel is segítenie kell az urán.

Régóta ismered? — kérdezte majdnem tárgyilagosan és kezét nem vonta ki az ura reszkető kezéből.

— Három hónapja.

— Leány! Asszony!

— Asszony. Ura van. De nem szeretete soha, már régen el akart válni tőle, csak a gyerek tartotta vissza. Gyerek! Az asszony kivonta kezét az ura kezéből és energikus mozdulattal a villanykapcsolóhoz lépett. Fény öntötte el a szobát.

Nem szabad elvennem a gyermekétől! — jelentette ki az asszony nyugodtan, mintha csak valami jelentéktelen dologról lenne szó. Szép arcán félny ömlött el. Ha nem lenne gyermeke, másként vélekedném a dologról. Akkor azt mondanám, vedd el feleségül. De így nem szabad. Okos, felöltött emberek vagytok, uralkodjatok a szenvedélyeteken. Utazzék el az asszony egy időre vagy utazzék el te. Pár hét s már csak emléke marad ennek a szenvedélynek.

Nem tudok róla lemondani — nyögte Tamás. — Nem vagyok elég erős, hogy harcoljak a véget ellen!

Ilona sohasem látta még ilyen esetetnek ezt a nagy erős férfit. Hozzálépett és átfogta a nyakát.

El kell feleltened drágám, muszáj! Varszlat ez csak, az érzékek hatalma, amely olyan gyorsan lecsillapodik, ahogyan jött. En majd segíték neked. Hallgass rám, bízd rám magad, tudod, hogy szeretlek és a te javát akarom. Béle kell ervezned, hogy elutazzunk! Rád fér egy kis pihenés. A Tátrába megyünk, a fenyőfoltú hegyekbe. Reggeltől estig sielünk, alig várjuk majd az estét, hogy ágyba buihassunk. És nem lesz időnk önmagunkkal és a gondolatainkkal foglalkozni!

— Te olyan jó vagy — és olyan okos — mondta a férfi, de az arca fáradt volt és szomorú. És a szeme messze nézett, mintha azt a másikat látta volna.

Győzőm kell — mondta Ilona magában elszántan. Ha megalázkodva, de győzőm kell, amiatt a kicsi gyermek miatt.

Odadugta fejét az ura arcához és szeméből szivárogtak a könnyek...

Szemölcsök, hajszálak, szépségbűbűk garantált vételegetés eltávolítása **KOVACS kozmetikában.** VI. Teréz-rt 1/c. E hirdetés felmutatójának enredmény.

SZÍNHÁZI KRÓNIKA

Jéja Papp Jenő

A Nemzeti Színházban némi meglepetés érte Sophokles Oedipus-ával az átlagos tájékozottságú közönséget. Nem azért, mert Horváth János eltüntette a szüin közepéről az oszlopos és háromszögletes homlokzatú thebai királyi

a rózsakoszorús, babérral hadonászó thyasok bacchanáliját tartották érdeklődést az írókban a hellén sors-tragédiák iránt? ... Sem a kothurnus, sem a görög színészek riasztó maszkja, de még a sablonos királyi paloták

szimmetrikus homlokzatai sem, hanem az a fénylő szellem és költészet, amely ezekben a klasszikus görögökben sugárzott s az a tehetség, amely munkáival könnyedén és maradandóan átvittele az ezredveket. Pindaros kardalait, jó fordításban és Sophokles dithirambusait ugyancsak kitűnő fordításban (mint most a Babits Mihályé), maradtak ugyanolyan élvezni ma is, különösen, ha a jó előadás nem a szövegfürdő szatírokra veti a súlyt, hanem a közvetlenségre s nem az eget hasogató páthoszt hangsúlyozza, hanem az ókori emberek küzdelmét saját világukkal, amelyben jöszök, királyok, istenek és szeszélyes elemek tolongnak, mint tettekkel tényező

Nemzeti Színház: Oedipus
Kiss Ferenc

rég nem látott Oedipus-ra a felületes emberek képzeletében, mióta a pszichoanalitika annyit foglalkozott a tudatalatti ösztönökkel. Most aztán Kiss Ferenc fegyelmezetten felépített Oedipus-ából kiderült, hogy mindezt a szexuális rémálmot és apagyilkosságot súlyos tájékozatlanságában követte el s mikor megtudja, hogy milyen rémtettet követett el, tiszta lelke parancsára szörnyű büntetést szab ki magára: kiszúrja saját két szemét és így vezekel. A legkeresztényibb lélek se követhetné szigorúbban az örök erkölcsi törvény szélsőséges parancsait

A klasszikus dráma, különösen ha 2500 éves, nem nagyon vonzza ma a közönséget. Nem kelt érzelmeket s nem ragadja ki az embert a köznapi élet eseményeiből. A folyó ügyek fontosabbak. Mi a szép hát Aischylos, Sophokles, Euripides örökéletű tragédiáiban? S mi él ma is az attikai komédia jambusaiban? Lykurgos nem emeltett ok nélkül szobrot Sophoklesnek az athéni színházban, annak a Sophoklesnek, aki azt mondotta, miután 120 tragédiát írt, hogy »nem születni — a legnagyobb boldogság«. S aki még rendületlenül hitt az Áté-ban, az istenek bosszújában. A dionysosi ünnepek szöngő najádjai, a kecskebak bőrére bújó szatírok, driádok, nimfák, menasok, pátrok, vagy a tölgyfalombos silenusok és

hatalmak. Oedipus adatnyomozó kutatása okmányai és ősei után például egészen mai izgalom Háborgása, gyöt-rődése, önkinzása és hadakozása a rokonsággal, hiteles. Ezt a viadalt Kiss Ferenc öntudatosan felszabadított indulatokkal vívta meg, felfokozta s csak ott vették a mérték ellen, ahol a gerjedelem elsodrő ereje magas hőfokú volt. Ilyenkor túlloccsan.

Igazi mértéktartást és nemesen klasszikus stílust alkalmazott Abonyi Géza, Kovács Károly és méltóságában is mélyen megindító volt T. Mátray Erzi fenséges Jokaste

Lukács Margit és Nijinszky Tamara

királynője

A régi görög kö-rulmozgása és jelentősége azonban elveszett a modernizált mozgásban. Voltak, akik ősi patetikumba ful-ladtak fontos szerepükkel.

A kísérőzene szép, de állandóan zavarja a költőt,

A színpad pedig ijeszítően sötét.

Mátray Erzi

KISÉRTET A KASTÉLYBAN

I R T A :
Fendrik Ferenc

— Ott kezdődik, hogy Jancsi szerelmes volt egy hölgybe, nevezük Flórának. De Flórának férje volt, aki gyanakodós. Pesten életveszélyes volt találkozniok. Pletki útjai voltak ugyanis Bécsbe, Párisba, ahová mindig magával vitte Flórát, hogy szem előtt legyen, Jancsi pedig a következő vonattal robotolt utának.

A külföldi randevu után váratlanul alkotom kinálkozott egy házi pikendre. Flóra a férjével leutazott Gyeczy bérékhoz. B-be, az a férfiak valamely politikai ügyben még anny Pestre mentek. Flóra ekkor nagyon jó véleményű volt a politikáról és elhatározta, hogy sürgönyöz Jancsinak, Gyeczy báróné, a szép Mariette, nem emelt ellene kifogást, de megkérdezte, idegenszerű hangszálya: — Miért esindót ezt azzal a fúval?

Flóra esodalkozott. — Megbotránkozott! — Ugyan, drágám. De miért nem házasodtok össze? — Az adósságra? Szóval Flóra táviratozott Jancsinak, hogy azonnal jöj-jön, szálljon ki a H-i állomáson, ott már várni fogja egy autó, ami majd B-be viszi.

Este tíz óra körül érkezett Jancsi. Az épület mögött meg figyelt a reflektorral állt egy nagy, sötét Packard. — A Gyeczy-kastélyba? — kérdezte. — Igen. Tessék beülni — felelte egy női hang. Jancsi belépett az első ajtón, a nő pedig időtöltött. — Mint sofőr van a báróké-nál? — nézett a nő arcába. A nő a sáros, fröcsögő utat figyelt. Jancsi kérdésére mintha bizonytalanul rándult volna kezében a kormány. — Nem sofőr... Csak úgy... — Hogyhogya magát küldték elém? — Bizalom miatt. Nem kell azt tudni senki eselődésnének, hogy a nagyságos úr jön vendégnek.

Jancsi agya nehezen fogott — Hogyhogya nem kell tudni — Ugy, hogy Flóra onagy-ságos férje nyomozni találhat, kinyomozhatja nagyságos urat és akkor le találhatja útna Flóra onagy-ságos derekát. — Ahá — mondta értetlenben Jancsi és megfogta a nő kezét. — Miért tetszik fogni a kezemet? — S-gilek kormányozni. — Köszönöm. En mindig gyöngést kormányozok. Sem gyöngnek, se fába. Es soha nem ütösk. Jancsi nevette. — Ha ajjnéme hozzád sofőrnek, ráfogom vonni egy koselit. Közlebb hajolt a nőhöz. — El-jjme! — Meg vagyok elégedve a helyemmel

— Majd beszélgetünk róla. Feltűnés nél-kül. Lehet magával úgy találkozni, hogy ne vegyék észre? — Lehet. Ha akarok. — Mellékajzón át vezette be a nő Jancsit a kastélyba. — Meghoztam a vendéget — Mit szolt hozzá, hogy Marietta várta? — szorította meg forrón, mosolygva Jancsi kezét Flóra. — Altitólag meg volt elelem előgedre. Jancsinak még ideje se volt hűmmödni, hogy milyen bizalmaskodó alkalmozott Marietta, már vitte is Flóra az asztalhoz. Marietta öntötte ki a teát és Flóra tegezte. Szegény rokon lesz, gondolta Jancsi. — Mi van a háziakkal? — Hogy érti? — húzta fel szemöldökét Flóra. — Nem mutatkoznak? Flóra Jancsira bávult, Marietta pedig különös gondtal nyomkodta szét a cukrot a eszejében.

— A vendég úr fel akart fogadni egyen-sofőrnek — coppant a kanala alatt a cukor Flóra Jancsira támadt: — Szerencsétlen, csak nem nézte sofőrnek Mariettát? Jancsi dadogott, de Marietta egyáltalán nem volt megsértve. — Menyit fizet, ha be'lok magához? Most megbeszéljük. Ugy akarta meg beszélni, hogy ne vegyék észre. Flóra nem árul el az uramnak. Flóra kissé fagyarul mosolygott és az asztal alatt teljes erejéből rálépett Jancsi lábára. Marietta kísérelte el Jancsit a szobájába. Marietta kíséreltéstörtékeit mesélt: — Ez itten a Gyeczyék ősapja, — állt meg egy festmény előtt. Páncélos lovagot ábrázol a kép, kezében kirovat kardjal. — Van gutfaja? Jancsi odaolta öngyújtóját és Marietta megvilágította vele a lovag zord arczotát. Ó a kísértet. Sokszor kopogtatja a falakat. De Jancsit jobban érdekelt, merre van elszállásolta Flóra, és ügyesen leplezett kérdéssel meg is tudta. — Nem fog ijedezni Flóra, — felelte Marietta. — Közel alszik magához. Fog rignyázní? Az a harmadik ajtó az övé. — Es nyugtolta a kezét. — Ha szép autót vesz, azért gondolkodom a sofőregről. Joejcsakkal.

Nagyszecű ötlet — LEHET UTÁNOZNI!

Hollywoodnak új divatja van. A levelek nem címezik meg a rajongók, hanem ideáljuk fényképét ragasztják a borítékra — név és cím helyett! Az első ilyen levél a napokban érkezett szerkesztőségünkbe és így szölte:

Nem volt nehéz kitalálni, hogy ki a címzettje és a levelet továbbítottuk is Simor Erzsinek, akit oly kellemesen lepett meg az eredeti és kedves ötlet, hogy a levélre nyomban válaszolt is: — Örülök, hogy az Olaszországból hozott toalett-jeim annyira tetszettek. A szőrmével bélelt sportcipő tényleg nagyon praktikus és azt hiszem, nálunk is díval lesz. Új krémem vagy pudert nem hoztam magammal, mert a meglérővel igazán és nagyon meg vagyok elé-gedve. Hogy mit használok? (Érdekes, ez Olaszország-ban is lőbben kérdeztek tőlem.) Reggel egy kevés kré-net, amelyre egész vékonyan Hormocith-pudert teszek. Ez a pudér ugyanis nem szárítja a bőrt és egész nap nagyon szép kikészítést ad. Estére — ettől sohasem térek el — a valóban nagyszecű Hormocith B. krém-et használok. Kitűnően táplálja és tökéletesen konzerválja a bőrt. Azt hiszem, olasz kollégánóná azóta már szintén Hormocith-hírek lettek. Próbálja meg! Maga is, nagyon kellemesen lesz meglepve! Jó kirándágait őszintén köszönő és szívetlenül üdvözlő

Simor Ersei

Ragogyó napsütésben kell föl Jancsi, Marietta éppen regge-lezett. — Kedres barátom, szomorú hirt kell közölnöm. Flóra eluta-zott. Nem tudom megerteni. Fel volt daltva, hogy nem idő-zik egy pillanatra tovább, utazik az urához. Összeeszték, bar-latom? Jancsi nagyon gorombán akart felelni, de csak a Gyeczy ősapja szellemét tiszteltette társasul

LÁTOGATÁS URAY TIVADARNÁL

Uray Tivadart a gratulációk, jókívánások özöne árasztja el. Kormányfőtanácsosi kinevezéssel tüntették ki; a magyar színművészet terén szerzett érdemeinek elismeréséül. Uray nem aféle divatos sztártípus, akinél a külső ragyogás elfeledteti a belső lénytelenséget. Külső adottságai tökéletes harmóniában vannak tehetségével és kultúrájával. Az a fajta színész, akit tisztolnak, akitől sokat várnak. Őri levegő lengi körül nemcsak a színpadon, hanem otthonában is. Van ember, akihez nem illik saját mozdulata és meglepődünk, amikor megszólal: nem ezt a hangot vártuk. Uraynál az egység töeltes: kedves modorától, két szemétől érdekes egyéniségétől és kifejező gesztusaitól kezdve egész a tökéletesen szabott ruháig.

Színészi pályájáról beszélünk:

— Örömmel gondolok vissza a multra. Nincs okom panaszra, sem pályámon, sem az életben nem értek csalódások. *Nemcsak kerestem, de meg is találtam a harmóniát.* Szeretnék még sokáig ugyanígy, ebben a fizikai erőben tovább dolgozni és újabb érdekes színészi feladatokat megoldani.

— Mi kell ahhoz, hogy a színész színész legyen?

— *Magá a tehetség nem elég hozzá. Ha nem fejlesztjük: elsorvad.* Becsületlen munkával, szorgalommal érleljük a tehetséget. *A színész érdeklődjék a művészetek minden ága iránt.* Figyeljen és tanuljon szakadatlanul. A művészetek elősorban az ízlést fejlesztik, de sokminden irányban kinyitják szemünket. A képzőművészetek a vonalak, a gesztusok megismeréséhez vezetnek. Hozzám a zene áll a legközelebb, élni sem tudok nélküle. Még a szereptanulásban is fontos segítőeszközöm. Hogy egy példát mondjak. Amikor a „Hajnában, dében, este” című darab szerepét tanultam a szobámban, a *granofon Massenet Manonjának szerelmi vallomását játszotta Grák hosszú egyhuzamban.* Ez a zene *beleringatott* a szerep forró, lírai hangulatába. Magamba véstem a hangszíneket és a zene nyomán fakadó érzéseket szerepembe öntöttem.

— Fontosnak látja-e azt, hogy a színész művelt legyen?

— Belevágó szavamba, meggyőződéssel társogok:

— *De még mennyire!* Persze a lexikonműveltséget nem sokra becsülöm, csak az elmélyedő, komoly tudást tiszteltem. A kultúra fejleszt a lelki finomságot, amely a színészet elmaradhatatlan kelleke. Mos-

tanában sokat beszélnek az ösztön fontos szerepéről. *Az ösztön egyedül mitsem ér. Ösztön nélkül a jó rendező helyes útmutatásával még lehet valaki kitűnő színész is, de lelki és szellemi adottságok nélkül semmiképpen sem.*

— Azt mondják, hogy amikor szerepet tanul, visszavonul a magányba...

— *A szereptanulás nagy koncentrációt követel.* Nem lehet társaságba járni, órák hosszat felületes dolgokról csevegni, amikor minden erőnkkel azon vagyunk, hogy a szereppel tökéletesen egybeformáljunk. Legjobban annak örülök, amikor nyáron készülhetek az új szerepre. Ilyenkor távol a városból, fölkelek hajnalban, elbújk a fenyvesek közé és csak a szabad természet zenéje kíséri meditációm. Sokat olvasok és sokat töpregek, amíg egy szerepet megformálok. Rajongok a munkáért és beleélem magamat szerepeimbe. *A színészt az önálló gondolat meg az úgynevezett normális embertől, hogy majdnem parancsszóra tudja felszámolni fantáziáját.*

— Hogyan kezdődött a pályája?

— *Amikor az ember elindul, mindig nagyon tehetségesnek érzi magát.* Vakmerő. Később egyre több a vesztési valója. Időnként kétédes győtri, önmarcangolás kinn. Vajon helyt tudok-e állni ma este is? Ebből születik az évek számaival fokozódó lámpaláz is. Nálam a lámpaláz már jóval a premier előtt jelezte magát és merev szótlanagságot mutatkozott. *Hiába mondják, hogy az előadást a színház, a közönség a színészt okolja mindenért.*

— A közönség?

— *Előadásomként változik.* Az intelligencia foka meg a tömegben is felmérhető. Sok múlik azon, hogy milyen hangulatban kezdődik el az előadás. Ha mindjárt az első jelenetnél kirobban a jóízű kacagás a nevetőből, akkor egész este jókedv sugárzik a színpad felé. *De van néha úgynevezett skót-közönség is, amelyre a legtréfásabb mondat sem hat.* Aztán van olyan néző is, aki a tesszényvilvánást magába fojtja, mozdulatlan arcval, merev tekintettel mulat. Érdekes, hogy *a tömeg az este folyamán lassan-lassan egyöntetűvé válik.* Az egyik ember befolyásolja a másik hangulatát. Már az előadás előtt való morajból megállapítjuk, hogy mi-féle közönségünk van. Felugrik és úgy magyaráz:

— *A siker benne remeg a levegőben. A diszlettologató munkástól a karzatig süti. A színész érzi, hogy megfogta a közönséget.*

— *Mit adjon ma a színház a közönségnek?*

— *Az érzések valamennyi skáláját. Az emberek éppen olyan hálásak akkor, amikor nagyot kacaghatnak, mint akkor, amikor kistrjúk magukat. Mind a két akció: feloldódás. Fontos csak az, hogy a darab leküsse a közönséget. Nevetetni ma mindenesetre nehezebb, mint megrikatni. Az emberek hajlamosak a sirásra, hamar kiscsordul a könnyük. Azonban bármilyen darabot játszunk is, ne feledjünk meg a színház nevelő feladatáról. Tehát mindenképpen tiszta irodalmat adjunk. Mindegy, hogy mit játszunk, vigjátékot-e vagy görög sorstagediát, de ne térjünk le az irodalom útjáról.*

— *Hogyan vélekedik a filmjezésről?*

— *Kitűnően összefér a színházzal. Érdemes a filmjezésben a művészi és technikai elem keveredése. A film sok olyan dolgot mutat meg, amelyről a színpadon csak elbeszélés formájában értesülünk. A színész számára a filmjáték nehezebb, mint a színpadé, mert a felvételt apró részletekben készüli. Olvok a mese utolsó jelenetével kezdik a film forgatását és az elejét hagyják a végére. A színészek önmagában kell a szerepet tökéletes, kerek egészzé építeni és ha megvan hozzá a lelki felkészültség, zökönköl nélkül játszsa el bármilyen jelenetet, akárhol kezdjék is a forgatást. Akármint játsznak: szívet-leiket adtunk szerepeinkbe. A filmészes nagyon fejleszti a színész jártékát, mert a filmen ellenőrizi magát.*

— *Milyen szemmel figyel a színész az életet?*

— *Fontos, hogy a színész ismerje az életet, bejárja a világot és beleköstöljön az izek és színek sokféleségébe. Az élmény fejleszt a fantáziát, de ez nem jelenti azt, hogy ha betörő játszunk, akkor a szerep tökéletes felfogásához az életben is betörjünk. Az élmény és a fantázia helyes adaolása: művészi erény. Hosszú pályája alatt a színész megtanul figyelni és megtanul tanulni is. A középiskolai biflázás helyett a szavakat képzelete erejével rögzíti magába.*

— *Mi pihenteti?*

— *Az olvasmány, meg a természet szépsége!*

— *Újabb gratulációk érkeznek: Az interjú befejezzük. Amikor elbúcsúzunk a nagy művésztől és végig gondoljuk mindazt, amit mondott, megértjük ezt az ünneplést és szeretetet, amely nemcsak a színészeknek, hanem az embernek is szól.*

A társalgónő

XV. Lajos király Párizsát a legszebb asszonyok paradicsomának, Európa szellemi központjának nevezte az egykori világ. Nos, e szépasszonyok édenkertjének legünnepelebb nője egy félvak, csúnya, öreg dáma, du Deffand márkiné volt. Párizs szellemi elitjének kedvence gyülekezőhelye az ő szalonja.

Szalon!... E szó ragyogó termeket, parókás inasokat, lukullusi lakomákat idéz eszünkbe. Mindezekről azonban szó sem volt. Du Deffand asszony három félhomályos szobáskában lakott, ama világi kolostorok egyikében, melyek apácái befogadtak egy-egy vagyontalan úri dámat...

A három kopott szobáskába gyűlt naponta Franciaország színe-java, hogy meghallgassa, miként vélekedik a világról s annak dolgairól a márkiné, akinek szelleme sebb, okosabb, műveltebb, cinikusabb lényt nem termelt ki soha a francia kultúra. Amilyen vicces, eszes, gúnyos volt az öreg dáma, olyan szelid, finom és kedves volt társalgónője, Julie de Lespinasse. Ez a nemesi családból származó szegény árvalány osztozott a márkiné különös életében. Fordított életében. Az öreg dáma reggel feküdt, este kelt, mikor vendégei jöttek. Éjjel után, mikor elmentek, felolvastatott magának Juliette-tel, majd hajnal felé nekilátak a márkiné óriási levelezésének.

A vendégeket Juliettenek kellett fogadnia, kiszolgálnia, aminek azok örültek. Szívből szerették valamennyien az okossemű, kedvesmosolyú lányt, aki külföldiekkel őt nyelven beszélt... S ha úrnője reggel tíz felé engedélyt adott a távozásra, könyvekbe temetkezett. Tanult, tanult.

Egy este fiatal angol jelent meg a marquisenál. Neve Horace Walpole volt. Area, alakja a belvederei Apollóra emlékeztetett... Tökéletesen beszélt franciául. Pedig ez egyszer Juliette nem bánta volna, ha fordítania kellett volna. Nem tudta levenni szemét a férfiről, aki hosszan nézett rá.

Juliette ilyenkor elfordította arcát. Érezte, hogy elszápad, elpirul.

D'Alembert esodálkozva figyelte fiatal barátnőjét, esodálkozva a márkinét, akit sohasem látott még ilyen mulatságosnak, szellemesnek, okosnak.

— Irja le nekem részletesen Horace Walpolet — mondta Juliettenek, mikor a vendégek eltávoztak s a lány először örült annak, hogy úrnője nem lát. Így még egy félórát beszélhetett a férfiről. De a félórából egy óra lett. A telhetetlen öregasszonyt a férfi minden vonása érdekelte... Juliette reggel féltízkor került ágyba s mégse volt fáradt.

Horace Walpole másnap este megjelent ismét.

— Üljön ide hozzám, — szolt rá az öregasszony, amint a szobába lépett s egy pillanatra se engedte el magától a fiatalembert. Szelleme szikrázott, mint a tűzijáték, ragyogó fénnel világítva be mindent, amit körülötte mondtak.

Horace kedvéért kiásta a multat s annak megszámlálhatatlan anekdotáját. Vendégei úgy mulattak, mintha a legnagyobb színelőadást esodálnák.

Hajnatra valamennyien tudták, hogy Horace Walpolenak köszönhetik a felejthetetlen estét.

Az angol nem vett tudomást arról, ami vele és körülötte történt. A búcsúnál ezt súgta a társalgónő félbőle:

— Egész nap, egész éjjel őrzí az öreg sárkányt, szép királykisasszony, vagy van számomra egy szabad órája?

— Nincs! — válaszolta Juliette, felháborodva a férfi tapintatlanságán.

Másnap éjjel így szolt a lányhoz az öreg dáma:

— Emlékeztetem arra, hogy mikor belépett hozzám, diszkreciót esküdött. Ma fontos levelet diktálok. Lehetetlenem teszem, ha egyetlen szó kiszivárogo belőle... Megértett?

— Értettem, Madame — felelte Juliette.

— Akkor írja — szolt a márkiné rekedten. —

Drága Horace, egy pillanatra se lehetek magával egyedül, kénytelen vagyok írásához folyamodni, hogy megmondjam magának, amit önző, vén cinikus létemre, alig tudok, alig akarok himni: életemben először szeretek... Magát szeretem.

Juliette kezéből kihullt a toll.

— Mi az? — csattant fel az öreg hölgy idegesen.

— Folytatom, Madame — felelte a lány... s ezentúl minden este hosszú szerelmeslevelet írt diktandóra annak a férfinak, akit napról-napra forróbban szeretett... Maga se tudta, miért. Horace Walpole válasza, melyeket ugyan csak ő olvasott fel úrnőjének, üresek, önzők voltak.

Juliette gyűlölni szeretne volna, s mert ez nem sikerült, önmagát gyűlölte. Legjobban akkor, mikor Walpole, kinek sikerült vele egyedül maradnia egy pillanatra a sötét kis előszobában, egy este átölelte.

— Remélem, nem maga a márkiné írdeákja?... —

— Nem — hazudta Juliette, mert azonnal megérezte, hogy a férfi szégyeli a szerelmesleveleket.

Juliette másnap megbetegedett.

Mintha csak összebeszéltek volna, ezentúl mindennap korábban jöttek s ágya köré gyűltek a márkiné legjobb barátai. A látogatók közt volt Horace Walpole is.

Egy napon oly éléken folyt a beszélgetés, hogy nem vették észre az ajtó nyílását. Csak akkor figyeltek fel, mikor a márkiné haragos hangját hallották:

— Nem szégyeli magát, Juliette? — kiáltott. — Betegséget színlel, csak hogy elesalja a vendégeimet!...

— Drága barátnóm, ne legyen igazságtalan! — kiáltott a marsallné, de az öreg hölgy nem hallgatott rá:

— Sorolják fel, kik vannak itt!

Mikor meghallotta, kik vannak jelen, sarkon fordult, becsapta az ajtót.

— Menjenek utána! — könyörgött Juliette. — Walpole kérem, siessen utána.

De Horace Walpole hűzódózott. Bántotta a jelenet.

Du Deffand asszony barátai mindent elkövettek, hogy meglágyítsák az öreg hölgyet, de az hajthatatlan maradt. A barátok elhatározták hát, hogy pártfogásukba veszik Juliettet. Lakást béreltek neki. A marsallné bebutorozta a kis otthont s Turgot, a miniszter gondoskodott arról, hogy Lespinasse kisasszony szerény évjáradékhoz jusson.

Mikor az öreg márkiné értesült erről, választás elé állította barátait. Aki Juliette mellé áll, nem járhat többé hozzá — mondta — s a barátok nagyrésze a szelid, kedves Juliettehez csatlakozott.

Lespinasse kisasszony szalonjának népszerűsége hamarosan túlszárnyalta valamennyi párizsi szalonét.

Juliettenél nyíltan megmondhatta véleményét mindenki s mégse került a sor éles vitákra. A ház kisasszonya egyetlen szavával úgy elkörmányozta a viharzónából a készülő vitát, mint tehetséges kapitány a hajóját.

Horace Walpole is megjelent nála egy szép napon. De Juliette nem fogadta.

— Ha nem akar fogadni, nem akar látni, írjon legálább — kótele Juliettet és Juliette mindennap írt neki. Az évek teltek-multak. Juliette híres nő lett... De nem ment férjhez. Hű maradt első szerelméhez.

Horace Walpole hagyatékában Juliettenek több, mint ötezer levelét találták meg rokonai. De Juliette hagyatékában is találtak még jónéhányszáz Horace-nak szóló levelet unokahúgai. Az utolsót halála napján írta.

»Drága Horace,« — írta utolsó napján — »úgy érzem, nincs már messze a viszontlátás. Megvallom hát, hogy az öreg márkiné szerelmesleveleit én írtam magának anakidején. Megvallom azt is, hogy ez volt rabszolgáságom legfájdalmasabb órája. Mert én is szeretem magát, Horace, noha tudom, hogy önző, hüvös lélek. De az évek folyamán megtudtam azt is, hogy az Egyetlent, az Igazít nem érneiért, hanem hibáival együtt szeretjük... Csak ezt akartam tisztázni, mielőtt Odaát szabadon találkozhatunk.«

A KEGYELMES ÚR

I R T A : B I B Ó L A J O S

A kegyelmes úr csöngetett a titkárnak. A nyurga, szemüveges fiatalember zajtalanul benyitotta az ajtót, halkan betette maga mögött és várakozva megállott a szoba közepén.

A kegyelmesnek ma rossz napja volt.

— Mondja — emelte a tekintetét a kissé esetlen pózban előregörnyedő fiatalemberre, — maga mindig olyan kimért és ilyen idegesítően nesztelen? A titkár kényszeredetten mosolygott.

— Mindig, kegyelmes uram — mondta engedelmesen.

A miniszter tetőtől talpig végig-mérte.

— Hát akkor surranjon vissza szobájába, fiatalember. Ma nem fogadok senkit.

A titkár finomkodó arca elé emelte a kezét. Alig hallhatóan köhintett.

— Kegyelmes uram... — kereste a szavakat. — Parancsához híven mára iderendeltük...

A miniszter közbevágott:

— ... a Ferraxit művek megbízottait is. Mindegy. Jöjjenek holnap.

A titkár meghajtotta magát. A párnás ajtó hangtalanul csukódott be. A kegyelmes úr hátradől a székbén.

— Mi ütött belém? — kérdezte magától hangosan.

Gondolkozni kezdett. Megállapította, hogy már napokkal előbb észlelte magán ezt a rejtélyes idegességet. Ingerlékenységé vált, nem volt türelme semmihez. Kitekintett az ablakon. A magasban hamvaskéken ragyogott a tavaszi égbolt, a levegőben ezüstös fények lobbantak el. A miniszter elmosolyodott.

— Nevetséges — suttogta maga elé. — Ötvenéves vagyok. Semmi közöm többé a tavaszhoz.

Félóráig bírta, akkor csöngetett szolgálójának. Az öreg házibátor volt talán a legbizalmasabb harátja. Most rá se nézett.

— A kocsimat.

A vén szolga bólintott.

— Igenis — mondta, de nem mozdult.

A kegyelmes pillanatig várt, ráförmedt:

— Nem hallotta?

Az öreg lábat cserélt.

— Hallottam, nem vagyok még süket, hálistennek.

A minisztert meglepte a furesza válasza. Megfordult.

— Micsoda? — ráncolta össze a homlokát.

A vénember a padlót vizsgálta.

— Az, hogy így nem jól van, ahogy van. Pihenni kéne már egy kicsit. A nagy munkától ilyen kölletlen, megfuzsitos.

A kegyelmes szívét egyszerre langymeleg öntötte el. Lám, ez az egyszerű alföldi ember még mindig a maga régi nyelvén beszél. Aztán semmi titulus, semmi hízelgés, nyil-

tan és őszintén megmondja, amit gondol. Akárcsak ő. Ez is elárulja, hogy egy városban születtek.

Ma különösen tetszett neki az öreg viselkedése.

— Hm!... Úgy véli kend? — mondta maga is paraszatosan.

Az öreg kapott a szelid szón:

— Úgy. Ki kéne mönni egy kicsit a határba, oszt mögnézni, kepelnek-e már a gólyák.

— Kentekhez?

Az öreg feltekintett.

— Hát én csupaacsak lélekszám vagyok, nem rődös embör, mer Pestön lakok, hanem a fíjam az húsz hold alá szánt a Tisza mellett.

— Na, aló akkor. Szedelözködjék kend. Meglátogatjuk őket. De aztán el ne járjon a szája. Üsmerősek vagyunk, semmi több.

Az öreg arca egyszerre felragyogott.

— Értöm.

Néhány pere mulva repült velük az autó. Friss, tavaszi földek, apró tanyák maradtak le mögöttük az út mentén. A kegyelmes teli tüdővel szívta magába a májusi burjánzás hatalmas illatát. Az öreg irányított, a kocszi Szolnok alatti bekanyarodott egy fehérre meszelt kis tanyába. Fialtalasszony állott az eresz alatt. Amikor megpillantotta az érkezőket, örömeiben a szívére szorította a kezét.

— Élő Jézus! Édösapám!...

Szaladt az uráért, aki éppen trágyát hordott.

— Gyűjék már. Édösapánk van itt. Oszt egy úrfornával érkezött.

Az ember, István, a kocsinak támasztotta a vasvillát és előkerült.

— Aggyon Isten — köszöntötte az apját.

Az öreg ott állt a kocszi előtt, mellette a kegyelmes.

— Aggyon — nyújtotta kezét a fiának.

— Erre jártunk, hát benéztünk.

István a miniszterhez fordult.

— Megkövetem a tekintetős urat. Kerülénk talán akkor bejebb.

Az asszony arca sugárzott az örömtől.

— Ha mög nem vetik... — pirult. — Majd egy kis fölöstököt.

Kiáltott a hűgáért, Eztiért. Már terítettek is az eresz alatt.

A kegyelmes mosolygott. Testét-lel-két átjárta a friss májusi levegő. Szívében fájdalmas ujjongás vergődött. Lám, innen szakadt ki, ebből a televényből s évek óta talán ma tekintett fel először az égre, amelyen hófehér báránnyelűk vitorláztak dél felé.

István szólt:

— Pestrül ugy-e?

A kegyelmes felelt:

— Onnan. Erre volt dolgunk, hát gondoltuk, megpihenünk itt egy keveset.

— Itt löhet, mert itt nemigön habogattyák az embört.

A kegyelmes Esztit nézte. Szép volt a lány. Nagyon is szép. Dús és zengő, akár a tavaszi vetés. Az udvarban kis csirkék csipogtak, az istállóban halkan neszelt a tehén, a kertben a hosszúra nyult tél után most borultak virágba a barackfák.

Szalonna, száraz kolbász, túró került az asztalra. Az asszony középre tette a tányért.

— Sömmiség csupán, de azért ilyenkor jólesik, — szerénykedett.

A kegyelmes farkasétvággyal látott neki az izletes száraz ételnek.

— Hát ez jó, — mondta elismerőleg. István megjegyezte:

— Ilyesmi kéne neki is.

Az öreg rátekintett:

— Kinek?

— A kigyelmed gazdájának. Mer úgy hallom, magányos embör. Nincs sönkije, aki gondját viselné.

Az öreg a kegyelmes felé vágott a tekintetével.

— Nincs. Dehát el van ü a teknős-békán is.

Nevettek. Olyan jólesett valamenynyöknék az egészséges nevetés. Jólaktak, körüljárták a tanyát, utána a kertet. A kegyelmes lehunyta szemét. Képzületében a régi udvart, a régi kertet látta maga előtt és kezében ott érezte az irhás ostort, amellyel a bűgö csigáját hajtotta.

Esztit nézte. Milyen erős, milyen fiatalos ez az ember, aztán az arcán milyen különös fény ragyog. Pedig már alighanem az ötven felé jár.

— Maga is pesti? — kérdezte kedvesen.

A kegyelmes ráemelte tekintetét. A vér boldog áradással hullámozott ereiben.

— Ott töröm magam — mondta.

— Tán csak nem hivatalba?

— De bizony, az államot szolgálom.

— Pista bácsi mellett?

— Mellette. Egy földel alatt vagyunk.

A lány eltekintett.

— Hát... — a keble megemelkedett. — Nem mindönkinek aggya ki egyformán a Teremtő.

Fölyult. Letört egy virágos ágat.

— Barack...

A kegyelmes megfogta az ágacskát.

— Barackvirág...

A kezük összeért. A föld lélekzett, az égről zuhogott a fény. Körülötte május dalolta énekét.

*

Amikor két hét mulva beadta lemondását, mindenki azt hitte, — vége. Dicsősége teljében a hanyatlás, a kezdődő öregség elől menekül.

Nevettek. Együtt nevettek az öreggel, amikor ismét autóba ültek, hogy fölnézzék azt az eladó háromszázholdat, amely ott feküdt az Istváné mellett és amelyre áthordta a barackfavirágot a tavaszi szél.

EGYSZER RÉGEN

A vasúti állomás peronján hárman voltak, az újságáros, Mr. Sandback és egy kopott ember. A Londonba siető vonat éppen most hagyta el az állomást. Ekkor jött el a jegypénztártól Mr. Gale, Mr. Sandback barátja.

— Hát ön mit csinál itt? — érdeklődött Mr. Gale.

— Látja ott azt az embert? — szólott Mr. Sandback.

— Mi van vele?

— Fogadjunk, hogy nem tudja őt a helyéről elmozdítani. Persze, úgy értem, hogy nem erőszakkal.

Mr. Gale elment a kopott ember mellett és elejtett egy ötsillingest. A pénzdarab elterült egy lépésnyire a kopott embertől. Az ember nyugodtan nézte, azután ránézett Mr. Gale-re, aki mintha nem venné észre, hogy veszteség érte.

— Hé — szólott rá Mr. Sandback. — Nem megmondtam, hogy nem tudja megcsinálni!

Mr. Gale beismerte vereségét.

— De miért nem mozdul az onnan?

— Egyszerű a magyarázata, — mondta Mr. Sandback. — Amikor a London-express bejött és mindenki rohant, hallottam, hogy egy pénzdarab leesik. Egy sovereign volt, azt hiszem, egy hölgy veszítette el. Éppen felakartam szedni a pénzdarabot, akkor jön arra ez a fickó, meglátja a földön az aranyat és villámgyorsan ráteszi a lábát. És most ott áll egyazon helyen és várja, hogy az újságáros elmenjen, mert azt hiszi, hogy ez veszítette el.

— Tudja mit, — mondta erre Mr. Gale. — fogadok önnel öt shillingbe, hogy ezúttal elterelem onnan azt az embert.

— Áll a fogadás.

Mr. Gale odament a kopott emberhez, kivett a zsebéből egy húszshillingest és odaértartotta. Egyúttal rámutatott az ember cipőjére és félre nem érthető mozdulattal a peron kijáratára.

A kopott ember fogta a sovereignt és már ment is, de előbb lenézett a földre. Az eredmény meglepő: az elvesztett sovereign-nek nyoma se volt.

— Hát ez eszás! — kiáltott fel Mr. Gale indulatosan. Az ember utáni mentek, aki zsebreavágta volt a pénzt.

— Bizonyosan tudom, hogy rátette a lábát! — védekezett Mr. Sandback.

— Azt hiszi, hogy ez valami sikerült tréfa?

— Igazán nem, — tiltakozott a másik. — De mit tehetek róla, hogy a pénzdarab nincsen itt? Én fogadtam önnel és veszítettem. Tessék az öt shillinget.

Mr. Gale elvette.

— Még mindig veszíték ezen tizenöt shillinget.

— Sebaj! — mondta erre Mr. Sandback. — Ön rá akart engem szedni. Mert egy aranyat adni annak az embernek csak azért, hogy megnyerje a fogadást, nem fair dolog.

— Ha ön ezt tréfának véli... — ismételte Mr. Gale konokul.

Talán a barátságuk is felborult volna, ha ekkor nem történik valami. Követték a kopott embert; ekkor — egyszerre csak levált a kopott ember cipője talpáról egy arany és elterült a földön. Mind a ketten rárontottak. Mr. Sandbach kapta fel a pénzdarabot. A kopott ember eközben eltűnt.

— Lyuk lehet a cipője talpán, — magyarázta Mr. Sandback. — Most már hisz nekem?

— Nem gondolja, hogy ez a húszshillinges engem illet? — mondotta Mr. Gale.

— Ön ezt nem találta, — felelte Mr. Sandback. — Mi jogon tart rá igényt?

— Tizenöt sillinget fizettem rá.

— És ha odaadnám önnek a pénzt, akkor én fizetek rá öt sillinget.

Barátságuk újból veszélyeztetve volt, de ekkor a Végzet másodszer szólta bele, mégpedig egy csinos fiatal hölgy alakjában, aki a másik oldalról sietett a két úrhoz.

— Bocsánatot kérek, — mondta édes hangon, — nem találtak önök egy pénzdarabot?

Mr. Sandback ránézett Mr. Gale-re, azután mondta csak, hogy igen.

— Kérem, nézze csak meg, — folytatta az ifjú hölgy, — hogy nem volt-e 1898-ból és nincsen-e rákarcolva egy »A« betű.

Mr. Sandback megnézte a pénzdarabot, azután átnyújtotta a hölgynek, aki mosolygott.

— Ez ugyanis az első pénz, melyet az uram megkeresett...

— Nem volt valami sikerült ez a délután, — mondta Mr. Sandback, amikor a vonat berobogott és búcsúztak egymástól.

— Ugy vélem, hogy megfelelezhetnök a veszteséget, — mondta Mr. Gale.

— Igazán? — szólott rá Mr. Sandback. — Hát igen, ez rávall magáral...

A HÁZTARTÁS MAGAS ISKOLÁJA

a MAGYAR NŐK LAPJA »MUZSA« könyvsorozatának legújabb szakkönyve. Mint a cím is elárulja: a háztartás és a főzés magasabb tudományába vezeti be a háziasszonyokat.

Szentpétery Ágnes, a kitünő szakíró írta a könyvet, akinek ez már a harmadik könyve. Könyvei gyakorlati értékét bizonyítja az a nagy siker, hogy előző könyve több kiadásban, tízezres példányban fogyott el. A HÁZTARTÁS MAGASISKOLÁJA című új könyvből nemcsak a kezdő háziasszonyok szereznek értékes ismereteket a háztartásvezetés és szakéstudomány mai korszerű fejlődést elért tudnivalóiról, a főzésnél felhasználandó anyagok vitamin értékéről, a takarékoság és a helyes beosztás magasiskolájáról, hanem a gyakorlatlalt bíró kitünő háziasszonyok is a széles skálájú elméleti útmutatásokból új ismeretekkel bővítik ki tudásukat.

Melyik értékét méltassuk a könyvnek, hogy legalább ízelítőt adjunk »A HÁZTARTÁS MAGASISKOLÁJA« tartalmának fontosságából, nélkülözhetetlenségéből, aminek elsajátításával egyszerre megszűnik a háziasszonyok gondja és felére eszik a leegyszerűsített munka! Az egyre nehezebb beszerzési nehézségek a háziasszonyok idejét felettébb igénybe veszik s ezt tartotta szem előtt a könyv kitünő írója, amikor az egyszerű, okos beosztásra vezet rá, hogy jusson idő a háztartás rendben tartására és a pontos időben való falalásra. Csak a háziasszonyok tudják, hogy mekkora nagy feladat mindennel kész lenni, mire a családtagok éhesen asztalhoz ülnek és várják az egyszerű, de tápláló, jóízű ebédet.

Megkönnyíti ez a nagyszabású könyv a főzési gondokat azzal is, hogy az anyagok vitamin tartalmát ismerteti. Rávezeti a háziasszonyt arra, hogy egy-két tápláló étel tartalmas, izletes elkészítésével nagyobb tápértékűt adhat övének, mintha a vitamintartalmú anyagok ismerete nélkül több tápláló étel készítésével több pénzt, több munkát pazarol el. A »mit főzünk« napról napra megújuló gondjával viaskodó asszonyok a legmegbízhatóbb segítséget kapják ebben a könyvben. Külön fejezetekben foglalkozik a konyha-technika fontos jelentőségű kérdéseivel, zöldségfélék változatos felhasználásával, húsok tápértékének ismertetésével, élelmiszerek, fűszerek eltarthatásával. Sült és főtt testák, házi péksütemények készítésénél felfedezésekre vezet rá, amikor titkát csak a nagy péküzemek, szakácsok értik. Súlyt helyez hús-konzerveknek házilag való előállítására, aminek ma — mondaniunk sem kell, hogy milyen nagy szerepe van a háztartásban. Részletes tudnivalókat találunk a finom hentesáruk készítéséről is. Megtaláljuk a különleges és jóízű erdélyi ételek gazdag receptárát. Van benne ecet, tojás-konzerválás, mandulalej, citrom- és narancsszórp, yoghurt, borjúsír, stb., stb. előállításáról számtalan olyan kipróbált recept, amelynek külön-külön is nagy az értéke. Helyet kapott a könyvben még az italok készítése is, számítva a jobb időkre, amikor semmiféle korlátozás nem gátolja meg a háziasszonyokat, hogy megcsillogtassák tudományukat.

A könyv tartalmából csak egyes fejezeteket említhetünk ki, de ezekből is kitünik, hogy bele van ászulva a háztartás egész foggyvertára, aminek birtokában tegyözhetetlenek kitünő háziasszonyaink.

A választékos gondallal összeállított tartalmas könyv ára előfizetőinknek P. 1.35. Megrendelhető a kiadóhivatásban.

Páris, március hó.

Egy napra boldogok a PÁRISI KATINKÁK

IRTA: **Meqyer Élla**

Párisban ma nincs farsang, természetesen híre-hamvát se látni az utcai felvonulásoknak, Latin-negyedbeli diákokkal, rezesbandák harsogásával, vadnál vadabb jelmezekkel s a legkülönbébb címek ürügyén megválasztott »királynők« talmi tündöklésével, a főváros igazi lányai azonban — a divatszalonok, áruházak, üzletek rúzsosszájú, karcsubokájú midinette-jei — máig is vidámak és elégedettek, mert velük, csakis velük kivételt tettek a szigorú rendszabályok. Ők megkapták hagyományos multságukat, a régóta nekik szentelt ünnep utcai karneválját s máig is ennek örömeiből és dicsőségéből éldegélnek, az eféle szenzációkat most bizony nem nagyon osztogató főváros munkahelyeinek robotjában...

Az izgalom és kétség már tetőpontra hágott, mikor egy időketmegértő rendelet egyik percről, a másikra harsogó jókedvvé változtatta a bizonytalanságot: háború ide, háború oda, a Catherinettek ünnepe idén se marad el.

A nagy napon már délben kiüresedtek, bezártak az összes szalonok, midinettekkel dolgozó mindenféle divatboltok s a Haute Couture nagy családja felékesítette frissenloknizott fejét azokkal a sárga-zöld főköttökkel, csipkés-tollas kalapbolondságokkal, amelyeket már hetek óta varrtak-díszítettek egymásnak meglepetésül a mai dáridóra. A párisi Katinkák ugyanis — ha volna olyan elítélendően tájékozatlan, aki ezt a fontos ténytet se ismerné! — nem mások, mint a varrólánycsok, masamód-görölök s hasonló rokonszokmák névtelen tündérei, helyesebben: csak azok közülük, akik betöltötték már huszonötödik évüket s még mindig nem mentek férjhez. Ezek a szépreményű »venkisasszonyok« tehát azok, akik fantasztikus fejékeikben, testületileg kivonulnak nevenapjukon védszentjükhöz, Szent Katalinhoz, hogy a Notre Dame de Bonne Nouvelében álló szobrától férjet imádkozzanak ki maguknak jövőre, sőt inkább hamarábbra, hiszen nem ok nélkül neveztek el patronusujuk templomát a Jó Hír Madonnájáról. Igaz, a kerék körül, amely a Szentlába alatt, a patinás fatalapzaton sötétlik, olyanfélét jósló a titkos felirat, hogy

a Katinkák szívevágya csak akkor teljesül, csak akkor találnak viszonzszerelemre, ha egyszer majd forogni kezd ez a felfestett kerék — eredetileg a kerékbetört Szent mártírumának jelképe, amelyben azonban már hosszú-hosszú évek óta saját szerencsekereket látnak a fiatal és kevésbé fiatal férjkeresők...

Látni — sőt még inkább: hallani! — kellett volna tarka tömegüket, amint selyemcsákós, libegő-lobogó maskarás soraik már korán délután kiözönlöttek a nagybulvárokra s elsőtétítésig futkarsogták közismert éneküket a narancsvirágról, amelyből nekik nem jutott idáig, de mához egy évre már biztosan egészen biztosan lesz! Dicséretes optimizmus, mert valljuk be, idén valahogy a hervadt és még hervadtabb Katinkák voltak többségben, amit azonban ők maguk nem látszottak észrevenni s olyan boldog féktelenséggel árasztották el a mások annyira álmos, szesztelenségükben annyira lehangoló, rideg bistrókat és bárókat, mintha évről-évre nem öregebbek, hanem fiatalabbak lennének, így saját örömnapijukon, »coiffée à la St. Catherine«...

*

Az Opera körül szokásos esti táncmultságot, idén, persze, kihúzták a programból a zord idők, vigasztalozásban megülték ma is a mostani sanyarúságban százsorosan fontos »házi«-ünnepélyt, amelyet a szalontulajdonosok rendeznek évről-évre egész esztendőben hajszolt alkalmazottaik egyetlen esti felvidítására. A ceremónia hivatalos színezete szerencsésen elmaradt, nemcsak a régi »királynőválasztást« beleértve, hanem a hozományul átnyújtott ezer frank jutalmat is, alkalmasint azért, mert a nagy beszédet és kis pénzt kivágó komoly uraságok maguk se gondolják, hogy akadjon olyan szerény fiú manapság Párisban, aki ezer frankra megnősüljön — még ha »királynő« is az araja! Valorizáció helyett pezsgős büffék próbálták azonban kárpátolni a midinette-sereget. Isten tudja, honnan felhajtott, rég elfelejtett finomfalatokkal, a kisebb szalonok pedig nyilvánosan süttött palacsintákkal, amelyek hihetetlen keletnek örvendtek a meghívott udvarlók, kun-

csaftok, ujságírók, fényképészek körében is, pedig csak a tej, a liszt, a tojás, a cukor, a lekvár hiányzott belőlük, alóluk pedig természetesen a vaj...

Mindegy, a Catherinettek diadalnapja azért régen sikerült olyan jól, régen okozott annyi örömet, mint éppen ma, amikor a legkisebb derüt és kikapcsolódást, egyszerre felszabadult jókedvet jelent. Reggelig persze nem lehetett kimaradni, mint régen, hiszen éjfélre már a legtelhetlenebb lump is otthon alszik ma Párisban — vagy a rendőrségi fogdában. A kék lámpák hunyorgásában ijesztőre nyúlnak meg a vaksötét házak, megkettőzött őrszemek csizmakopogása tördeli darabokra a csendet. Minden nyomott és félelmes, a régi nagytársadalmi zajlásnak nyoma sincs, az igazi jó családok viszáhúzódva élnek a legzártabb magánéletet, a színházakban, mulatókban feltűnően gyenge közönség szorong estéről-estére, de növekszik a pénzböszög, a frankot már a legócskább harisnyákból is kiszedték, a rohamos áremelkedésekkel azonban még így is nehéz lépést tartani...

A hétköznapokat ezer prózai gond tüszürás avatja, ma is, kispolgári küzdelemmel, a múlt telek nagy problémái helyett, történelmi időkké, a cafékban szaharinos szörpök mellett dideregnek a vendégek s mindenek tetejében az új közellátási rendelkezés kereken megtiltja a macskáknak evés céljából való kiirtását, miután a nyilvános terek galambjait már hirmondóig elköltették gyánútlan családtagjaikká, a leleményes háziasszonyok...

Ilyen borús az ég egész Páris felett, csak a szegény kis kézilányok, olcsó munkában észrevétlenül megkopott Katinkák alusznak boldogan hideg ágyukban. Drága a pezsgő, nekik maguknak alig jutott pár csepp belőle. Madame elsősorban a klienseket kínálta — mégis ők mámorosak a gyönyörű naptól. Félálomban is a narancsvirágról szóló sanszont dúdolgatják s mint tavaly ilyenkor, most is biztosak benne: jövőre már igazán meghozza mirtuszkoszorújukat Sainte Catherine...

KLÁRA
 DIVATHÁZ
 SZÖVETKEZET
 IV. BÉCSI-
 UTCA 7
 MODELLEI

A RU-
 HÁKAT
 LUTTOR
 MÁRIA
 VISELI

Nagykovácsy Ilona remek
 fehér atlaszelyemruhája,
 a négyszegletes kivágás
 körül dúsan húzott ezüst-
 tel átszőtt csipkével

Középkék szövetruha, szoknyája
 elői bőven ráncolt

Tégiaszínű szövetruha, széles
 övvel, különleges zsebekkel

Zöld-fekete-rózsaszín-szürke-
 csíkos puha szövet, japán-
 szabásos derekú ruha

Aranyárga yerselruha,
 mohazöld, arannyal kivert bőröv

Egérszürke, egygombos tavaszi
 kosztüm, két hólráncú szoknyá-
 val

Drap szövetruha, bőven ráncolt
 parasztszoknyával, rádolgozott
 zöld posztólevelekkel

Beigeszínű kétrészes
 angórruha nagy zsebekkel

Szürke szövetruha
 bagariabőrövvel

SZEGŐ MÁRTA
 DIVATSZALON
 IV., RÉGIPOSTA-
 UTCA 19 SZÁM
 MODELJE
 KALÁPOK
 TOLNAINÉ KITYTŐ
 IV., PÉTŐFI S.-U. 18
 VISELI
 ÖVÁRY ISTVÁNNÉ

Divatképeink

EZT VISELD!

Puha, tompaszínű anyagból. — homokszínű, szürke, drapp — enyhén haragos, nagyszéles kabátot. Lehet bele egy sor vatelint is tenni. Ez a forma délelőtt, délután viselhető, selyemruhához is. Helyettesíti a fekete kabátot. Akinek csak egy tavaszi kabátja van, az ilyet csináltasson.

Mit viseljünk, egyike a legfontosabb kérdéseknek. Hiába látszik felületességnek, kicsinyességnek, hiúságnak, ilyenkor ilyesmivel foglalkozni. Az a felületes ember, aki ezt mondja. A ruházódás életörömet is jelent, a ruha az életörömmek egy speciálisan női kifejezőmódja. Életörömről pedig igazán nagy szükség van ebben a mai világban. A nehéz az, hogy mindenki megtalálja a középutat, a helyes arányt, meg tudja különböztetni a nekivaló ruhát és öltözködési stílust a nem nekivalótól.

Csak be tudná beszélni egy jótékony tündér a nőknek, hogy szigorúbbak legyenek magukhoz négyzestűköt — akkor, amikor a tükkörbe néznek — és ne olyanok lássák magukat, amilyenek szeretnének lenni, hanem kicsit kritikus szemmel. A Magyar Nők Lapja már két éve valóságos öltözködési tanfolyamot tart és azt hiszem, nem is hatástalanul. Középszintűnk asszonyai kezdnek megtanulni kevés pénzből is jól, főképpen időszerűen és praktikusán öltözködni. Mert sok pénzzel nem velle jól öltözködni. — de kevésből művészet!

Sok kis ruhát hozunk ebben a számban, az első oldalon olyanokat is, melyeket idősebbek is viselhetnek. Mert nem igaz az, hogy csak a fiataloknak kell a jó ruha és merőben örültséggel, hogy a divatrajzoló a nyolevanhatecentiméteres esipőjű tizenkilencéveseknek tervezik őket. A nők háromnegyed része nem tizenkilencéves. Lényeges a különbség egy fiatal lány és egy középkorú nő „egyszerű” ruhája között. Ugyanazt a modellt egészen másképpen lehet és kell megcsinálni. Ez a szabónő művészete — és ruha viselőjéé. Az első oldalon több ilyen jól alkalmazható modell van.

A szezon legszebb báli ruhája az a fehér atlaszelyem nagyszéles, mely, négyzestű kiegészítéssel, a kivágás körül ezüsttel átszőtt csipkével, melyet Nagykovácsy Hona visel. A ruha olyan, mintha a Vogue-ből lépett volna ki. Magyar divatrajzoló és magyar szabónő alkotta.

Kézről kivert bőr — dísznöbörből vagy bagyriából — és színes, selyem, grosgrain szalagokból összeállított öv a tavaszi ruhák jellegzetessége. Hasonló táskákat is találunk, a színes grosgrain táskák nagyon szépek és árban megközelíthetőek, a dísznöbörtáskák meg szebbek... de az árak... csak esillagászati számokban fejezhető ki.

A legfőbbkétebbé robmanto, amit eddig láttunk, mellényszerűen kihajlik kétoldalt, végigzombolva, alatta, mintha pullover lenne. — tulajdonképpen csak betét — az egész olyan, hogy az első pillantásra igazán nem tudja megállapítani az ember, hogy kabát-e vagy pedig ruha? Zsebei minden eddigi arányt felülmúlnak, de tulajdonképpen ez adja meg a karaktert. ettől valik a ruha — kabátja.

Jó a széknyája annak a rövidujjas ruhának, erősen haragos és berakott, a berakást végig letűzik, sőt majdnem himnusz-szerűen géptűzéssej díszítik. Az öltet máshoz is felhasználható. És jó a majdnem kabátujjú, a nagyszéles angóra ruhának.

L. M.

Szépségápolás

A fölösleges hajszálakról

Komoly kozmetikai hibát jelent a szőr-szálaknak rendellenes helyen való fellépése. Különösen napjainkban, mikor a sport és a strandolás divatja oly általános, sok gondot okoz, ha a testet bevonó apró pehelyszálak feltűnő helyeken, az állon, felsőajkon vagy a lábakon megerősödnek és mint vastag szálak elszaporodnak.

A hajszálaknak rendellenes helyen való megerősödése gyakran bizonyos belső elválasztó mirigyek rendellenes működésével van összefüggésben. Nyen esetben az alaptálmalt is kezelni kell.

Tudnunk kell, hogy az erős napozás is elősegíti az arra hajlamos egyéneknek a fölösleges hajszálak megerősödését. Már a serdülőkorban felléphet e szépséghiba és az alkalmatlan szálak az évek folyamán erősödnek és szaporodnak. Főleg a fiatal lányok az ilyen kellemetlen szálakat csipesszel huzigálják ki. Ez a művelet izgatja a hajhagymát és a kihúzott szálak helyén bizonyos idő múlva vastagabb és feltűnőbb hajszálak jelennek meg.

Számos eljárás van a fölösleges szálak eltávolítására. Tudnunk kell, hogy a szőrtelenítő eljárások mind ideiglenes jellegűek. Egyesek leperzselik a szálakat. Mások az úgynevezett horzszakövel dörzsölik a hajszálrészeket. Alkalmaznak azonkívül szőrtelenítőre gyantanyagokat, szőrtelenítő folyadékokat és pépeket. A hidrogén-hyperoxyd oldattal való ecsetelés halványítja a szálakat és törékenyvé teszi azokat. Különösen a felső ajkon levő szálak eltávolítására alkalmas a hidrogén-hyperoxyd oldat.

De ezen eljárások egyike sem tudja megakadályozni a szálak újabb kinövését bizonyos idő eltelté után. A szálak végleges kiküszöbölésére csak az elektro-mos tü segítségével és szünteti meg azok életképességét. Ezzel a módszerrel óránként 500-600 szálát lehet véglegesen eltávolítani. A kezelés nem jár különösebb fájdalommal. Sem nyomat, sem heget nem hagy maga után.

A röntgenbesugárzással való szőrtelenítés — dacára, hogy már sokat haladt a tudomány e téren — még mindig nagy veszélyeket rejt és nem ajánlható kozmetikai célra.

A siker titka

EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESNÉ „JUNÓ”

kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY ÚT 24. SZÁM

Várminos szépségápoló. Vigleges szőrtelenítő. Dírtáblán tanácsadás. Levél útján is.

ÚJ KÖNYVEK

LOTTAK címen, a *Levente Hírrel* Emese-könyvek sorozatában hézagpótló, igen érdekes könyv jelent meg Finnország hősi asszonyairól, leányairól, a híres Lotta Svärd működéséről. Az előszóban *Kereszt-Fischer Fercené* finnországi lottatapszaltalatai alapján tuzdítja a magyar nőket a haza szolgálatára. *Tü rőczy Zoltán* ey. püspök Suomi titkáról, a finu hősiesség esodájáról ír. *Vikár Béla* fordításában Runeberg »Lotta Svärd« című költeménye előzi meg *Ráfael Viktorné Mányoky Vilma* tanárnő, a kiváló lotta-szakértő művét, aki Finnországban és lotta-kapcsolatai révén gyűjtött értékes tapasztalatait dolgozta fel, a 42 eredeti fényképfelvéttel díszített könyvben. *R. Mányoky Vilma* már 1936-ban tanulmányozta a lotta-kérdést és úttörője volt nálunk a női honvédelmi munka ügyének. Fanni Luukkonnennal, a lotta-tábornoknővel évek óta levelezett, lotta-diplomája van. — AZ ISMERETLEN ADY, AKIRŐL A MINDSZENTI LEVELESLADA BÉSZEL címen jelentek meg *Ady Lajosné* rendezésében *Ady Endre* auitentikus levelei, amelyek egyedül hivatalos felvilágosítást adni a költő érzéseiről, gondolatairól, szándékairól. A legnagyobbat magyar lírikus saját szavaival mondja el üstökösszerű életét, párizsi élményeit, felvillannak profétái látomásai a háborúról és az összeomlásról, lelki és testi szenvedéseiről, arról a borzalmas hatásról, amit rá a haza megesonkítása tett. Utolsó szerelmének legszebb virágai pattannak ki Csinszkával való házasságában. Nincs olyan fejezete *Ady* életének, amelyet ez a könyv, a saját vallomásaival megvilágítanak. Emberi és irodalmi dokumentum ez a könyv, amelyhez hasonló értékes és érdekes mű hesszű idő óta nem került az olvasó kezébe. — WAGNER ELETE ÉS MŰVESZETE címen új zenei könyv jelent meg *Falk Géza* tollából. A zene-történet, esztétikus és sok zenei novella írója a muzsikus Wagnert rajzolja meg a magyar olvasóközönség számára. *Falk Géza* világos stílusa, lelkes és lelkesítő hangja, minden feltáró biztos okfejtése, Wagner zenei problémáinak elénktrása és az egyes művek plasztikus megvilágítása dícséretet érdemel. Hit, tudás és egyszerűség árad könyvéből. Olvasása élvezet és szellemet gyarapító. A szép kiállítású könyv Szőlősynd jelent meg. — AZ ALPOTT NAP ALATT címen jelent meg *G. Jókay Lenke* első nagy regénye, ez a harsogó színekben tobzó, mégis sajátosan asszonyi történet. Első nagy regényében szokatlan művészi tudással oldotta meg a nagy feladatot, amelynek nehézsébet írő alig vállalt: úgy ábrázolni a múltat, hogy a hajdankor hősei, korhő jelmezeikben is, hús-vér emberként hassanak. Az Otthon Irók Körének Rákosi Jenő országos regény pályázatán első díjjal kitüntetett regény dr. Pintér Jenőné, a nagy magyar irodalomtörténet-tudós özvegye könyvkiadó-vallalatának első kiadványa. — GYÖMÖLCS címen adta ki *Harmath Imre* verseit. Ezekre a finomságokban is erős kihangzású, az egész életet átfogó és valóban mai költeményekre felhívjuk olvasóink figyelmét. Ezeket a verseket tehetséges új magyar költő jelentette, aki fejlődésében váratlan erdetiséggel ajándékozhat meg.

Mozsny
Mária

A pohár

Jóbarátomat siralmas állapotban találtam egy kávéházi páholy mélyén. Melléültem, de jóformán észre sem vett az árva; üveges tekintettel meredt a szemembe. Mikor megittam a feketekávémat, állapoztam a hírlapokat s egy pohár Cinzano fanyar édességét izelgettem, megkérdeztem halkán, mint az álomjárót, hogy le ne pottyanjon a gondolatok lélekvesztő párkányáról:

— Mi történt veled, Péter?

— Semmi — mondta ő makacs zárkózottsággal.

— Talán mégis történt valami — firtattam szeliden.

— Mondom, hogy semmi.

— Péterke — szelidültem — a „tulajdonképpen semmi“ az más, mint a csak „semmi“, — de ha akarod — bocsáss meg, nem zavarlak — és kiűtam a Cinzanót, mintha menni készülnék. (Hiszen mi közöm nekem a te bajodhoz? Nem igaz? Én el is mehetek, aztán nyugodtan bámulhatsz tovább a semmibe. De még annyit mondhatok, hogy mégis te vagy a nagyobb csacsi, mert ha elmondanád: mi bánt, könnyebb lenne. De bánom is én! — Ezeket persze csak gondoltam; mégis az a gyanúm, hogy az emberek bizonyos gondolatokat, bizonyos esetekben hallanak, mert: hatott. Fellobbant szemében a fény és egészen megélenkült.)

— Dehogyan zavarasz! Hiszen valóságos felüdülést jelent nekem veled lenni. Ugyan már mit csacsiskodol? Milyen sértődékeny vagy! Mit iszol? Persze — és a poharamra nézett — te Cinzanót iszol. Pincér! Hozzon két pohár Cinzanót.

— Kedves tőled, Péterke.

Eszevett — ujjongtam — sikerült, mert úgy kell bánni ezekkel az ütődött lelkekkel, mint a gyermekekkel. Hallgattam és hagytam, hogy éppen olyan ügykezettel halmozzon el minden figyelmességgel, mint előbb a figyelmetlenséggel, hiszen nekik csak végtelnek vannak. S ezért most már csak hallgatnom kell azt a „tulajdonképpen“-t, ami a „semmi“ előtt van.

Rágyujtottunk s a mélan úszó füstfelhőben éreztem, hogy szeliden szárnyalnak a mondanivalók, mint felvert galambok. Péterke tíz esztendővel előbből vette a mese elejét.

— Budapesten voltam. Csúf idő volt. Egész nap szakadt az eső. A szürkeség úgy berendezkedett az égen, mint kellemlen vendég, ki hosszabb tartózkodásra érkezik. Csomagjairól látom, hogy utam akar hetelni s kidobni, ha lehetne. Járkáltam össze-vissza a városban. Futkostam fekete ernyő alatt, fekete kedvevel. Mindenová késve érkeztem. Akit a hivatalokban kerestem: vagy elment már, vagy nem jött még s újra és újra az utcán csatangoltam. Hiszen ismerem az ilyen napokat, amikor semmi, de semmi nem sikerül; semmit, de semmit nem sikerül előbbre vinni életünkben, csak a fekete pillanat jött hozzánk megint közelebb. Az ilyen nap volt. Testem, lelkem fázott. Cipőm átázott. Csüggedten indultam a szállásomra. Felléptem a villamosra; ott is kívül rekedtem a huzatban. Eh, bánom is én — gondoltam, hogy a torkom, fülem fáj majd; ha több kimélet

nem jutott egész nap, ezt is visszatartalom. Mogorván néztem magam elé. Erzed-e ezt a lelkiállapotot? Legalább egyszer mindenki érzi ezt az életben... Az Apponyi-térnél akkor felszállt egy nő.

Péterke most hosszú szünetet tartott. Persze: egy nő — gondoltam. A talaj jól elő volt készítve ennek a nőnek az érkezése elé...

— Tessék? — kérdezte Péterke.

— Semmi. Várom, hogy mondj tovább. Az Apponyi-térnél felszállt „egy nő“...

Ez megint hallotta a gondolatomat. Nyilván ezzel magyarázatot adtam a további történetnek, azért rettent meg. Hiszen, ha tíz esztendő után így ül a semmibe bámulva miatta, akkor ő nem akar magyarázatot. De hát:

— Igen, felszállt egy nő. Megállt velem szemben és rám nézett. Ő volt az első, akit aznap figyelemberttem. Milyen volt? Széles homlok, sima és fehér... szemre sugárzó mélység, kigyvonalt halvány szája — semmi rúzs — sápadt arcának finoman elrajzolt körvonalai belemosdottak barna hajába... s az egész fej a szomorú szürke világba.

Úgy vélem, ez volt a baj, hogy aznap számomra nagyon szürke volt a világ. De jó — gondoltam — nem zavarlak többé közbevetett gondolataimmal sem, hiszen oly érdekeny vagy, mint a szeizmográf...

— Szemem tapintgatta az arcát. Újra meg újra bejárta fényét-árnyát; simította szelíden-hosszabban. Elmerült felette és körülötte minden! Már mintha én sem lettem volna; átköltöztem hozzá egész lélekkel; pára lettem és beburkoltam az életét, mint sugárzó bolygót a kőd. Ő, menyem lett nekem ő egy pillanat alatt! Aztán vége. Megállt a villamos; én a Nemzeti-nél leszálltam. Még bűszöntem... — Péterke előbb megdült, szinte utána ment a látomásnak. Szegény jű ez eszelőse lett a dolognak. Hát minck szállt le a villamosról, ha olyan sok lelt neki egyszerre az a nő. De persze, ő hiába költözött át arra az idegen bolygóra, mint mondta, mégis gépiesen tovább élte a maga életét, eszerint pedig le kellett szállnia a Nemzetről. Az ilyesemből származnak a helyrehozhatatlan dolgok az életben. De ki tehet erről? Most már futhatsz utána, Péter! Ő érezte is ezt, tíz évet öregedett ebben a pillanatban; szemében kialudt a fény; fáradt arcán árnyékos horpadások mélyedtek; száraz torokkal nyelt a fanyar italból. En már tudtam, hogy a keresés következik; az a siránkozva való kutatás, amit a finn éposz Lemminkänjen anja mivel: „Ő utacska, istenadta. — Nem láttad-e magzatomat? — En aranyos almácskám, Ezüstből való botomat?“ Am erre a siránkozó, nyomkergető panaszra az utak is panasszal feleltek...

— A sok idegenarcú népség futkosott célja felé s én álltam a csatáros úton fekete kétségbeeséssel. Már engem is sodort a tömeg, amikor valami felsírt bennem és elviselhetetlennek éreztem, hogy nem látom soha többé! Hazamentem a szállásomra és sirattam. Meg lefutottam újra keresni. Néhanyszor végig utaztam a vonalat, másnap is ugyanabban az órában, percben, mint előbb; ácsorogtam a

megállóknál. Hiába. Aztán elutaztam Budapestről. Tudod, hogy világeletemben vízmosás útjába építettem — azóta ár sodort, örvény forgatott, itt-ott partra vetett, otthagyt, továbbrohant és megfeledkezett rólam. Sok minden felmerült, meg elmerült bennem, de sokszor jött egy óra, vagy csak egy pillanat, amikor elviselhetetlennek éreztem, hogy soha többé nem fogom látni őt. Tíz éve minden nő arcát felkészve nézem; várom, hogy valahol felbukkan. S ez a várakozás és ez a hiány azóta belejátszik minden ölelésbe, minden csókba. Nem nősiülhettem meg, mert éreztem, hogy egyszer majd megint jön egy pillanat, amikor rájövök, hogy a feleségem nem ő — és akkor mi lesz? Ma éppen úgy tudom stratni, mint akkor. Eltörpülnek életem nagy bajai és fölönök mindennemnek. Kinzó, hatalmas, örök vágyódással, nem csillapultó sóvárgással szeretem! Az előbb is úgy éreztem: belehalok, ha meg nem találom, ha nem láthatom! Ha fáj valami: az fáj. Ha szűkölködöm: ő hiányzik. Ha vágyom valami után: utána vágyom. Ha nem érek el valamit: őt nem érem el. De minden, minden hozzá ér vissza, belé torkol, sugárútján minden nála fut össze.

— Ő a pohár — mondtam csendesen és kissé magambanéve.

— Milyen pohár? — kérdezte Péter megütközve.

— Hát az, amibe minden bánatunkat beletöltjük. Vagy talán azt hiszed, hogy csak neked van ilyen poharad? Mindenkinek van, Péterke. Nevezetted: kehelmed; újra és újra telecsurran: vesztésséggel, hiábavaló sóvárgással, el nem szereltt szerelemmel és az emberi élet még sokféle sanjaryúságával, aztán kicsordul, vagy kiüritjük. Szóval mindenkinek van ilyen pohara; rendeltetése ugyanaz, csak a formája más. Majd egyszer — cserében a bizalmadért — én is elmondok neked valamit, ami bennem fáj ilyen örökösen...

Aztán már hallgattunk, fujtuk a füstöt és megittunk még egy pohár jeges Cinzanót. Arra, ami fáj...

A fájdalom öregít
Pyramidon
TABLETTA
SZÜNTETI A FÁJDALMAT

A királynő lovagja

RITA
ANNETTE HELLSTRÖM

(4. folytatás.)

Miközben a világ valamennyi főszereplője lassan, de biztosan zuhan a francia livre, miközben az államadóságot nőttön-nőnek s a rossz termékek sora éhínséggel fenyegeti az országot, a királynőt és kis társaságát — e világtól elzárt kis világot — kizárólag és csakis egy színdarabocskó beutatója érdekli.

E vígjáték a versaillesi kastély kis színházában kerül előadásra. A címszerepét játszó Mária Antónia kivül, Artois herceg, a király öccse, néhány gavallér és dama a darab szereplői.

Kora délutántól késő estig folynak a próbák a kis színházban, melyet nemrég restauráltatott a királyné, világoskék satinnel vonatva be falait, tökéletes rekvizitumokkal látva el ruháit, díszlettárat.

Mária Antónia rajong a színházért. Hetenként többször teszi meg a hosszú kocsitúrt Versaillestól Párizsig, csak hogy valamelyik híres színész vagy színésznő játékában gyönyörködhessek. De most végre keszen áll saját kis színháza, vendégül láthatja a legelső parizi szintársulatokat. Ki is utaz már a parancsot, hogy a parizi Françoise hetenként kétszer jelenjen meg Versaillesban. Kedden vígjáték-programmal, pénteken tragédiával.

A közönség napokon az olasz opera szerepelt... Nem lesz hát hiány szórakozásban, de mielőtt megkezdénék vendégzereplésüket a művészek, hadd játszanak színházat az udvar urai és hölgyei is!

Axel, kinek szülői házában, Melsaker-kastélyban valaha híres amatőr-előadások folytak, a jótanácsokkal siet a lámpalázás hölgyek és urak segítségére. S nemcsak a rendezéshez ért, hanem a díszlettervezéshez, a világítás-hoz is.

— Kétségtelen, hogy jó színész lenne magából, Fersen gróf — mondja a királyné s felajánlja a vezető szerepek egyikét. De Axel szerényen szabadkozik, leküzdhetetlen lámpalázat használva kibuvól.

A próbákban való jelenlétéről azonban nem mondának le a szereplők. Megjelenik hát minden próbán, magányos néző, a kék-arany kis nézőtér félhomályában.

— Üljön előbbre, Fersen gróf — parancsolja a királyné.

— Kritikát kérünk! — kiáltják a szereplők s Axelnak beze kell szólnia a darab menetébe, jegyeznie, kell dirigálnia, kritizálnia... Előrehajolva ül az első sorban, fel-felemeli gyémántfogantyús lorgonját... s nem tudja, álom-e vagy valóság, hogy Mária Antónia hosszan, kérdően néz rá időnként.

Éjfélre jár az idő, mire visszatér Párizsba. Udvari fogat viszi... Axel a selyempárnázatra hajtja fejét s felbámul a nyári égre, melynek sötétjén néha szikrázó csillagok futnak végig.

Hova futnak, hova tűnnek?... Az élet megfelfedhetetlen titokzatossága soha se kintözött még ennyire, sose izgatták ennyire a földi lények közt létező rejtélyes vonások.

— Miért nem vágyódom jobban Eleonóra után? — kérdi töprengve.

Amíg közelében voltam, azt hittem, halálosan szeretem. S most napok telnek el anélkül, hogy eszembe jutna... Kire gondolok hát?...

De erre a kérdésre nem mer felelni. Nézi a csillagokat, melyeknek könyvébe megírattot minden földi halandók sorsa.

*

Minél gyorsabban közeleg a versaillesi színház felavatásának estéje, a vígjáték premierje, annál izgatottabbak a szereplők. Axelnak most már nemcsak tanácsokkal kell ellátnia, hanem vigasztalnia is kell őket. Az utolsóelőtti próbán tetőfokára hág a lámpaláz, aminek következtében oly rosszul játszanak a szereplők, hogy a királyné nevetve tanácsolja: hagyják abba a próbát.

A társaság átvonul Mária Antónia új kegyeltje, Polignac grófné lakosztályába s hamarosan megjelennek itt azok, akik a bemutatóra meghívott remélnek kapni. A termek megtelnek suhogó krinolinokkal, brokát frakkokkal, a levegő incselkedő kérdésekkel, dévaj válaszokkal.

Egyszerre csend támad. Az egyik teremben spinétjéhez telepedett Polignac grófné. A spinét mellett áll a királyné. Énekelni készül.

Halk preliúd hangzik, a »Didó királyné« című opera nagy áriájának preliúdjá. Axel lábujjhegyen megy a nyitott ajtó felé. Az ajtóban megáll; felcserdül a királyné hangja. Kristályos, kedves, fiatal hang. Jóliskolázott, csak kissé elfogódott s tán ezért szenvedélytelen. De lassan átmelegszik. Élet, szín költözik a hangba s aki énekel, immár nem Mária Antónia, hanem a barbár Didó, aki szerelmesét hívja... »Jőjj! Jőjj!«... s a királyné egyszerre Axel felé fordul. Neki énekel. Szeme a szemébe kapcsolódik, hangja a szívébe s a hűvös Axelt ismeretlen gyönyörteljes kábulat fogja el. Eltűnik körülötte minden: eltűnnek a tükrök, a termek, az udvaroncok. Napsütött ormokon jár Mária Antóniaival, aki immár nem királyné, hanem csak asszony, Axel szerelme.

De a látomás csak egy percig tart. Axel visszatér a jelenbe s riadtan látja, hogy a szépasszonyok, gavallérok tekintete feléje villan lopva. A titok nem titok többé. Mária Antónia hívására nemcsak ő figyelt fel, hanem az örök-éber udvar is.

— Csak ezt ne! — gondolja iszonyodva a zárkózott, tartózkodó Axel. — Inkább meghalok, minthogy ezeknek a frivol bábuknak kiszolgáltatásam a királyné! — s a mondat egyben fogadalm is.

Fogadalmam, melyet még az éj folyamán be fog tartani. A királyné egyik barátjának megkéri, vigye haza Párizsba. Kocsijának kereke eltört idejövét.

— Ezer örömmel — feleli a hölgynek Axel, noha alig várta a pillanatot, mikor végre magára maradhat a csillagokkal. A hölgy szerencsére oly bábozódó, hogy alig vár választ kérdéseire. Axel gondolataiba merülhet. De egyszerre felriasztja a királyné neve. Mit mond ez a kis szajkó?... Hogy Mária Antónia sohasem volt még

szerelmes. Hogy megjön az 6 órája is, ha ugyan nem jött meg máris... Ha nem jött meg ma este, Axelt éktelen düh fogja el, de nem felel. Másra tereli a szót. Közel járnak Párizshoz, mikor így szól:

— Jövő héten hazautazom Svédországba...

A hatás nem marad el. A nő arca hosszúra nyulik a csodálkozástól.

— És itthagya hódítását? — kérdi.

— Ha meghódítottam volna valakit, nem hagynám itt, — feleli Axel s immár teljesen nyugodt, Lázus izgalmát lecsillapítja, fájdalom határára járó boldogságát lecsendesíti az elhatározás, mely ebben az egyszerű kis mondatban nyugszik: »Jövő héten hazamegyek Svédországba...«

— Elmegyek — gondolja. — Nem szolgálhatom ki nektek a királynét, aki szent nekem... Örökre szent.

A lassamérv, hűvös Axel egyetlen szempillantás alatt tisztába jött azzal, hogy először szeret és utoljára.

*

Mikor az apai háztól elment, gyermek volt Axel. Mire visszatér, férfi. A szenátor nem győz örülni, karesú elegáns fiának. De még az apánál is jobban örül Sophie, aki e néhány esztendő alatt kisasszonnyá serdült.

— Soha jobkor! — kiált ujjongva — sohasem jöttél jobkor, drágám. Jövő héten tartjuk az eljegyzésemet. Halálra ábusultam volna magam, ha nem vagy jelen — s karonfogva Axelt, viszi, vonzolja lakosztályába.

— Ugy-e, egészen olyan itt minden, mint Párizsban? — kérdi s Axelt seolyomkárpitú szobában, a fehéraryany bútorok, a konzolokon kényeskedő porcellán-figurák közt.

— Olyan is, nem is — feleli és ezt gondolja a parkról is.

Akár Versaillesban, itt Melsakerban is gondosan nyírt bukszus-falak vonulnak távoli nagy körönd felé. A körönd közepe sűrűkötű, melyet marványtritonok ülnek körül. Aztán folytatódik a nagy sugarút szigorú-zöld bukszusfalak között.

Versailles is ilyen. Csakhogy Versaillesra kék ég borul s aranyló nap nevet. Itt szürke ködök borognak a fasorokban s a ködökön csak magyritkán tör át a nap. Itt ősz lesz hamarosan, míg Versaillesban... Axelt ki-mondhatatlan vágy fogja el Franciaország után.

— Néha — mondja — azt hiszem, igazva van a közmondásnak, mely így szól: »Északi ember nem maradjon távol hazájától soká...«

— Mért, Axel, mért? — kérdi hűgá. — Nem érzed jól magad itthon? Elvágyódsz innen? — s Sophie hangjának hallatán, a testvériség büvkörében, egyszerre megpattan a zárkózottság jégpáncélja s Axel megvall Sophie-nak mindent.

De mi ez a »minden«?

Egy pere, amely azóta, örökkévalóság lett. Mult lett. Jelen és jövő Axel számára. Szerelmem, mely vérevel együtt folyik szíve felé. És most, hogy itt van, megtéveszthetetlenül érzi, hogy a királyné is szereti.

... — S el tudtad hagyni? — csodálkozik Sophie, majd örömtelien: — Nekem jobb így! Boldog vagyok, hogy itt vagy! — s Axel másnap megismerkedik jövődébéli sógorával, Piper gróffal, aki inkább apja választása, mint Sophieé.

— Nem várnál még a férjhezmenés-sel? — kérdi hugától Axel. — Nem várnál, míg az igazival találkozol?

— Nem — feleli Sophie s szája körül dacos vonás támad. — Ismered apát. Nem enged olyanhoz, akit én választok. Frederik herceg ellen is tiltakozt... Ezer szerencse, hogy nem voltam belé szerelmes!

Fersen szenátor majdnem olyan korlátlan ura családjának, mint amilyen famatikusa meggyőződéseinek. Tudja ezt a király is, III. Gusztáv s mélységesen imponál neki ez a megalkuvástnemismerő férfi, aki egy pillanatra se titkolta, hogy nem tetszik neki hatalomrajutásának módja; az álamosiány, melynek segítségével a sógora tornáztatta magát! Hogy rosszaságát minél feltűnőbbben fejezze ki, nem jelent meg a koronázáson, holott a király szeme csak őt kereste: óriás alakját, komoly, szép fejét, mely — mint ősi tölgy koronája az erdő fának társaságából kimagaslott a nemes urak gyülekezetéből.

Hosszú, szívós munkát fejtett ki Gusztáv király, amíg sikerült Fersen szenátort, visszacsalogatnia az udvarhoz De ha azt képzelte, hogy barátságának és kegyének megszámlálhatatlan jelei megalkuvásra bírják a makacs főurat, tévedett. Fersen szenátor törhetetlen republikánus maradt a király mellett is s Gusztávvall ellenében, meggyőződéses szabadelvű.

Hogy ezen elvek kedvéért akadályozta-e meg Frederik királyi herceg és lánya házasságát az öreg Fersen. — nem tudta senki. Maga Sophie is csak annyit tudott, hogy apjának nem lehet nemet mondani, még akkor se, mikor az a jelentéktelen Piper gróft választotta férjéül.

Az eljegyzést a stockholmi palotában tartották. S mintha csak meg akarná mutatni az uralkodónak s a megtört szívű fiatal hercegnek az öreg Fersen, hogy új ő a maga portáján, káprázatosan kivilágitotta a királyi lakkkal farkasszemet néző palotája valamennyi ablakát.

A vendégek közt megjelent Axel hajdani ezüstszőke táncosnője is. A gyerekkor elrepült felette, de megőrizte battyúszertű, hűvös varázsát.

— Hogy tetszik neked Ingrid? — kérdezte Axelt apja. — Az ország legszebb lányának tartják. Gazdag is, előkelő, nekedvaló...

— Tudom, apám, — felelte Axel — de egyelőre nem nőülök — s hegyek, tengerek, fjordokon át egy sóhaj küldött Franciaországra.

Mióta itthon volt, mind gyakrabban gondolt Mária Antónia-ra. A vörös fenyekre, melyek hajában cikázak, gyermekesen gömbölyű arcára, asszonyosan gömbölyű vállára... Es nevetésére, mely oly vidám, élő, életető és meleg, mint amilyen hűvös Ingrid mosolya.

— Ha megengeded, apám, néhány hónapra Ljundba mennék. — mondta Axel apjának, aki a Ljund-kastélyt s a hozzátartozó birtokot mindég neki

szánta — szeretnék magamra maradni egy kicsit... Később tán utánam jön Taube barátom.

A fiatal Taube báró, a Fersen-fiuk gyerekkori barátja, nemrég tért vissza Franciaországból, Angliából, ahol — mint írta — megismerkedett Eleonórával. De Axelt különösképpen nem Anglia érdekelte, nem is Eleonóra... Axel francia hírek után vágyott.

Lázás türelmetlenségben töltötte a hetet, mely Taube érkezését megelőzte. Nem is tudta élvezni a Ljund-kastély szépségeit, melyek valaha elbűvöltek.

Ha ugyanis Melsaker grandiózus volt. Ljund látomásszerűen hatott, akár a mesebeli tündérpalota.

De Axel mitsém látott ebből. Két fehér agarával járta a parkot, az erdőt, a ködöt, mely szűrken borított be mindent s ha végre felszállt, ha átört rajta a nap, káprázatos féhérségben ragyogott a távolban a kastély.

Végre megérkezett Taube s közel hatéves távollét után boldogan borult egymás karjaiba a két barát.

— Mesélj, mi újság? — libegte Axel. — Eleonóra jól van, — nevetett a barát — levelet küldött, üdvözl. szeretet...

— Jó, jó — felelte Axel türelmetlenül — de mi újság Franciaországban Párizsban, Versaillesban?

— Párizsban? — csodálkozott Taube. — Azt hittem, London érdekel...

— Hogyne érdekelne! — felelte Axel hirtelen észbekapva. — De Párizs nagyon a szívemhez nőtt, többi időben...

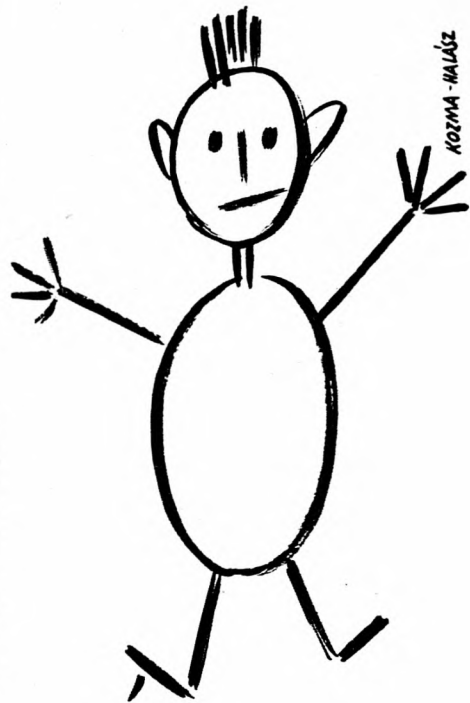
— Értem! — felelte Taube s mosolyogva állapította meg magában, hogy a szép Eleonóranak bizonyára vetélytársa akad. De ki lehet ez a vetélytárs, akinek kedvéért oly módfelett érdeklik a politikai hírek Axelt? Lélegzetvisszafojtva hallgatja, hogyan kergette el Franciaországban az udvari kamarilla a királyi népszerű miniszterét, Neckert, aki takarékoságra intve, négyezer udvari sarzsit készült leépíteni s további kétezer ki-nem-érdemelt nyugdíjat megvonni... A kapzsi udvaroncok felsikoltottak a terv hallatán. Hisz ez az ember legszentebb jogaitak veszélyeztetni!... Le vele hát!... S nem nyugodtak, míg a királyné útján nem sikerült megbuktatni Neckert, akit Mária Antónia is gyűlölt.

A józan miniszter helyét Calonne foglalta el s jöttén felujjongott az udvar, felragyogott a királyné... Ime egy ember, aki nem pénzről beszél reggeltől estig, nem az ország anyagi kríziséről, kötelező takarékoságról!... Ime egy ember, aki a föld alól is pénz tud előteremteni. Ha a királyné ötven ezer lívert kér, Calonne százat küld neki... — S az ország véres gyorsasággal halad a tönk felé — fejezi be híreit Taube. — Azt mondják: a királyné adósságai félmillió lívrenél többre rúgnak.

Axel némán, magábanmerülve hallgatja barátját. Csak akkor riad fel, mikor az ajtó nyílik s megjelenik az ifjú pár, Sophie és Piper gróf, a férje.

— Taube! — kiált Sophie a réglátott barát felé nyujtva kezét. — Csakhogy visszatért!

(Folytatjuk)

KORONA-HAJLÁZ

En vagyok

az anyu kedvence. Iskolába járok és unom a meséket. Újabban a következő ifjúsági történeteket olvastam, amelyeket a velem egykorúaknak is nagyon ajánlok:

Defoe: Robinson Crusoe	3.60
Donászy: Villámsugár	6.40
Donászy: Buda hőse	6.40
Gárdonyi: Láthatatlan ember	8.50
Gárdonyi: Bolond Istók	4.80
Ákos: Nyomoz a Vil. a.	8.50
Molnár: Pálutcai fiúk	5.60
Farkas: Levegő titánjai	10.50
Fábián: Ösemberek völgye	4.40
Fertsek: Fickó meg a többiek	3.90
Keszler: Elpusztult aranyhíd	3.—
Manzoni: Jegyesek	4.50
Szimon: Evi az intézetben	3.20
Törökne: Timár-u. 17	4.—
Dénes: Veronika meg a város	3.90
Tábori P.: Nagyika	3.20
F. Salten: Bambi	4.—
Tóth Tihámér összes ifjúsági kiadása 5 díszes kötetben	30.—

Ezekon kívül persze más ifjúsági regények, valamint May Károly és Verne Gyula valamennyi művei is kaphatók: könyvosztályunkon.

A iratcsarnok

Filmkritika

FEHER EMBEREK

A civilizált ember küzdelme, önfeláldozó, kockázatos munkája az őserdő állati sorban élő, ellenséges népe között: ez a film történetének célja és ha lényegében ismert fordulatokhoz folyamodik az író és a rendező, céljának nemessége vitán felül áll. Az Olaszországba szakadt Radványi Géza írta és rendezte a filmet és négy millió líra állt rendelkezésére. Ez a bőkezűség még is látszik. Olyan őserdőt varázsoltak mesterségesen a film szcenikai munkatársai, hogy még a szakértőket is tévedésbe ejti. *Tasnády Fekete* Mária és *Jácor Pál* első nagy olasz szereplését kapjuk a filmben és büszkék lehetünk a két magyar művész teljesítményére. Érdekes, hogy szerepük szerint egymás között magyarul beszélnek, ami külön vonzerővel ruhazza fel a filmet. Mellettük Fosco *Giacchetti* a harmadik főszereplő. A Fehér emberek kultúrmisszióját a feketék országában bemutató olasz filmújdomság kétségkívül érdekes alkotás és bizonyára jelentős sikerben lesz része, már három magyar közreműködője révén is.

LEZÁRT AJKAK

A folyó évadban egymásután ügynevezett társadalmi színműveket talál nálunk az olasz filmgyártás, amely pedig dús kiállítású és mozgalmas történelmi óriásfilmekkel vívta ki az elismerést a magyar mozikközönség körében. Ez az olasz szalóndráma — mint néhány elődje is — meglepő biztonságot árul el nemcsak a csok-

mény érdekessége, fordulatai és a rendezés ötletessége, de a szereplők játékművészei terén is. Egy titokzatos bűnügy áll a történet középpontjában, amely a legváratlanabb módon tisztázódik. Fosco *Giacchetti* az egyik vezetőszerepben egyik legmaradandóbb alakítását nyújtja.

A BARATNŐM

A *Tobis* új vígjátékának középpontjában két nagy divatszalon vetélkedése áll. Az egyik egy öntelt, de tehetséges fiatalember vezetése mellett már régóta jóhírnévként örvend, a másik nemrégiben alakult, de női vezetője szorgalmas és ötletes igazgatása révén egykettőre a másik fölé kerekedik. Könnyű kitalálni, hogy a két szalon vezetője végül is a szerelemben találják meg azt a frontot, amelyen küzdeve üzletileg sem jelentenek többé konkurenciát egymásnak. A díszes kiállítású film, telve érdekes bonyodalmakkal, nagy divatrevüvel is kedveskedik. Hilde *Krahl* a női főszerepben rendkívül rokonszenves és biztos játékművészeivel érdemel elismerést. Paul *Hubschmid*, a férfifőszereplő, amerikai ízű amorózó.

HAJSZA A TENGEREN

Dr. Crippen bűnügye, amit a film nagyvonalúan feldolgozott, tizenöt évvel ezelőtt valóban lezajlott Amerikában. A newyorki orvos hirtelen eltűnt feleségének esete a legtitokzatosabb körülmények között perog le a vásznon és csak több mint kétezer méter után kerül felszínre az igazi gyilkos.

a férj, akire senki se gyanakszik: se a film szereplői, még kevésbé a közönség. A *Terra*-film-dráma főszerepét valami egészen különleges módon és eszközökkel játssza Rudolf *Fernan*. A női vezetőszerepben Lucy *Talbot* tűnik fel.

SZERELMES ASSZONYOK

A film pikantériája, hogy egyetlen férfi sem szerepel benne. Tizenkét nő: asszonyok, leányok, bonyolítják le a történetet, amely a mai háborúban játszódik. Yves *Mirande*, a könyv írója bemutatja: hogyan viselkednek a front mögött a férfiak nélkül maradt nők. A háborús Párizsban lepergő esekelmény tolmácsolói a legjobbak. *Micheline Presse*, Gaby *Morlay*, Françoise *Rosay*, Betty *Stockfield* és többek mások játsszák a főbb szerepeket francia előkelőséggel és művészettel.

A NÉGYARCÚ ASSZONY

A bizarr ötletből született dráma egy széles skálájú francia filmművésznőnek. Françoise *Rosay*-nek ad alkalmat arra, hogy magasrendű emberábrázoló tehetségét négyes szerepben esillogtassa. Egy ünnepelet színésznő, egy parasztasszony, egy leányintézeti igazgatónő és egy hajós feleségének figurájában Françoise *Rosay* döbbenetes színészi produkciót nyújt. Ez az élete alkonyát élő asszony sok-sok filmjátékban gyönyörkedtetett bennünket, de ez alkalommal a esodával határos az, amit a négy homlokegyenest ellenkező női típus keretében nyújt.

RÖKK MARIKA
Játszik, énekel, táncol az UFA
nagysebású revüfilmjúdonságában,
amely Georg Jacoby produkció-
jában LEGÉNYVÁSÁR címen készült

»LEGÉNYVÁSÁR«

Vasary
alapján. A
szonőteves
mutatja be

János
A filmet az UFA hu-
Jubileuma alkalmából a
CORVIN FILMSZÍNHÁZ
forgatókönyve
alkalmából a
LEGÉNYVÁSÁR címen

TÁRSASÁGI futár

A MAGYAR-BOLGAR TÁRSASÁG a bolgár szabadságünnep alkalmából magyar-bolgár ünnepi estet rendezett a Zeneművészeti Főiskola nagytermében. Az ünnepi beszédet *Ullein-Reviczky Antal* rk. követ és meghatalmazott miniszter, a Társaság diszelnöke mondta. Az ünnepi est műsorában szerepeltek *Abonyi Géza, Bördy Bella, Csányi László, Jancsin Ferenc, Sennyey Vera, Belov Alexi, Darlova Teodora, Szlavka Szkoplova, a Budapesti Egyetemi Énekkarok, a Budapesti Bolgár Egyetemi Énekkar.* Konferált *Legényei József* dr.

A BUDAPESTI CSERKÉSZKERÜLET nagysikerű és magasnívójú előadást ren-

Felvidéki estély

dezt a Magyar Művelődés Házában, a *habbavonultak családtagjai felségélyezésére.* Az előkelő közönség soraiban ott volt *Ery Emil, a Cserkészmozgalom parancsnoka, Fáy István és Zsindely Ferenc* államtitkárok, a főpolgármester és számos közéleti és társadalmi kitűnőség. *Dr. Patol Márton* főrendező érdeme a művészi előadás. A változatos, nívós műsorból kiemelkedő sikere volt *Donászy Ferenc* dr. *Otrantói jelenetének,* amelyet a kitűnő történetíró erre az alkalomra írt. A drámai erejű jelenet, mint a magyar hősiesség szimbóluma, rendkívüli hatást gyakorolt a hatalmas nézőteret teljesen megtöltő közönségre.

Lukács Ernőné Agárdi Irén

A hét legérdekesebb házassági híre: gróf *Teleki Géza,* a kolozsvári egyetem tanára, néhai gróf *Teleki Pál* miniszterelnök fia esküdtött örök hűséget *Mikes Hanna* grófnőnek.

A FELVIDÉKI BÁLT hagyományos sikerrel rendezték meg az Országos Kaszinóban. A megjelent előkelőségek között ott láttuk *Lázár Andorékat, vitéz Jaross Andorékat, báró Kaas Albertékat, gróf Serényi Antalt, Bernolák Nándorékat, gróf Zichy Istvánnét, Korláth Endréket és Kölcsey Kende Mihályékat.* A megjelent szebbnél-szebb lányok közül megemlítjük *gróf Bethlen Máriaát, Báránys Ildikót, Nizzsalovszky Mariát, Dajkovich Andráét, Marothy Máriaát, gróf Zichy Melindát, báró Manndorf Evát. — Sipos Aladár, Kürthy István és Mailáth Pál* elnököknek köszönhető a kellemes este emléke.

SZEP CSALÁDI

ÜNNEPSÉG színhelye volt a napokban a szegedi Fogadalmi templom. *Dr. Sziűts László* kalocsai kórházi orvos tartotta esküvőjét *Heggedűs Anna* polg. isk. tanárnővel. Az esketési szertartás után a fiatal pár az oltár előtt helyet adott a férj szüleinek. *Sziűts László* dr. táblabírónak és nejeének, akiket házasságuk 25 éves évfordulója alkalmából áldásban részesített a szertartást végző *Halász Pál* kanonok plébános.

BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS VITÉZI TÁRSADALMI BIZOTTSÁGA a *Vitézi Rend Zrinyi-csoportjával* karöltve, *vitéz Horváth Gyula* vezérőrnagy és *vitéz Ké-reyné Kubáss Margit* dr. vezetésével február 13-án, szombaton, este 6 órai kezdettel a Vitézi Rendházban (VIII. Üllői-út 8.) művész-estet rendezett. Közreműködtek a vitézi társadalom és Zrinyi-csoport legkiválóbb művészei.

SZÍNHÁZI HIREK: *Fedák Sári* jelentkezett elsőnek a *vitéz Bánky Róbert* vezérése alatt álló *frontszínházhoz.* — A Nemzeti Színház vendégszereplésre engedte át *Lehotay Árpádot* a Vigszínházhoz. *Hertelendy István* új darabjának főszerepét fogja eljátszani. — Érdekes előadásra készül a *Vigszínház.* Shakespeare egyik klasszikus tragédiáját fogják bemutatni *Somlay Arthurral* a címszerepben.

HIMEN. *Komáromi Agnes* és *Kis-chlivényi Klivényi Lajos* házasságot kötöttek. — *Cziglina Vilmos* a Szöv. Elektromos Művelő ellenőrző mérnöke és *Csizinkó Edith* jegyesek. — *Jakabb Erik, Jakabb Pénzintézet* Központ elnökének fia, a napokban vezette oltárhoz *Maurer Arankát.* — *Rusztly Sári* Kalocsán esküdtött örök hűséget *Gerley Endrének.*

KEPZŐMŰVÉSZEK lázas tempóban rendeznek kiállításokat. Ismét négy nyílt meg egyszerre. A „Műteremben” *Batkó Lajos* kiállítása nyílt meg. A Nemzeti Szalonban a *Felvidéki és Kárpátaljai Képzőművészek* csoportja rendezett kiállítást. *Szobotka Imre* pedig remek tájképgyűjteményeit a „Műbarát” termeiben látjuk. Ugyanitt *Bösze András* tehetségesen fejlődő szobrait mutatja be.

A természetes szépség forrása:

Citrom »C« vitamínos kozmetikai készítmények. Egyszeri kísérlet meggyőzi önt e készítmények megbízható jóságáról! Citrom »C« vitamínos kozmetikai készítmények:

Törv. védve: 67951	CITROM kenőcs szepül ellen . . .	P 6.72
CITROM zsíros kenőcs éjjelre . . .	P 4.22	
CITROM nedvdús crème nappalra, püder alá . . .	P 3.72	
CITROM olaj arctisztításra . . .	P 3.70	
CITROM rőntalanító olaj . . .	P 2.70	
CITROM arcvíz, fényes, mitesszerez, zsíros arcból és pattanás ellen . . .	P 3.34	
CITROM püder, minden színbő . . .	P 6.20	
CITROM crème rouge, színezése rózsaszírommal . . .	P 4.38	
CITROM ajak rouge, színezése rózsaszírommal . . .	P 8.30	

SCHADEK ANTAINÉ kozmetikai intézete, Budapest, IV., Váci-utca 9., I. 3. Telefon: 181-174 — Vidéki szétküldés utánvétel vagy az összeg előzetes beküldése mellett.

A BBTE pasaréti-úti klubházában is vidám élet folyt szombaton délután 6—11-ig. A klub estélyén megjelent lányok fáradhatatlanul táncoltak a még fáradhatatlanabb sportférfiakkal. A kitűnő hangulatú estély résztvevői közül mutatóban ideírjuk *Rohonczy Márta, Doby Agnes, Vad Zsuzsa, Karczker Magdi, Wladarszky Zsuzsa és Éva, Farkas Márta, Rausch Zsuzsa, Thassy Klára, Virágh Erzsébet, Csernák Márta és Lencz Marietta* nevét.

AZ ORSZÁGOS KASZINÓBAN megtartották a második *Szepesti-estélyt.* *Hoepfner Guidóné, Prihradny Kálmán* és *Krisch Jenő* vezetésével kivonult az egész pesti „Cipszer” társaság. A kitűnő hangulatban szórakozó társaságból feljegyeztük *Lehoczky Ildikó, báró Splényi Klára, Langsfeld Márta, Rusztly Rusztek* Baba, *Benedek Márta, Kuzma Manyi, Csermendi Banya, Miklós Klári, Mayer Baba, Schuller Mária* nevét. Az estélyen, melyet a 207. számú hadikórház javára rendeztek, résztvett *Szella Alice,* az „Emberek a havason” című film főszereplője is.

MÉSZÁROS AGI, a Nemzeti Színház kedves kis fekete naivája a Szent Imre herceg-úti templomban esküdtött örök hűséget *Voit Lajos* századosnak.

A KÖZPONTI KATOLIKUS KÖR Molnár-utcai helyiségében *Honvéd-estet* rendezett. Közreműködtek: *Simor Erzsi, Uher Zita, Érsek Mária, Felkay Magda, Szombathelyi Magda, Szabó Sándor, Kőváry Gyula.* A belépődíj 20 darab cigaretta volt a jelenlévő honvédek részére.

Szepesi-estély

a MAGYAR NŐK
LAPJA

GYERMEKJÁTSÁGJA

MACKÓ ÉVI

Amint illik a mesében, szép sorjában elmesélem Mackó Évi történetét, hallgassátok meg a mesét.

Volt egy erdő, körül kerek, itt élt a kis Mackó gyerek. — Itt éltek a Mackó szülők és mézzel kereskedtek ők. — Mackó Évi nagy hibája, — hajlamos a torkosságára. — Ha enni kap, — néki kevés. Tudománya a nagyverés. — Cinke Cecília látta, felmászott egy odvas fára. Fa odvában darázsészek. — Ott tartják a lépesmézet. — Nem őrzi a fészket senki. Eljött Évi mézet enni. — Bár otthon méz volt az ebéd, Évinek az nem volt elég. — Kóstolgatja a friss mézet.

Cinke Cecil szól:

— Add néked a darázsahd, ha meglátja, torkokodsz a kamrájába'.

— Amott jönnek a darazsak! Évi rögtön hordd el magad! — rikkantja a sárgarigó.

— Felhővé válni volna jó... — sóhajt Évi, mert hiába, nem ért még földet a lába.

— Ez az eset reménytelen, — nem is tudom, mi lesz velem, — szepreg Évi. Tiszán látja, főr volt felmászni a fára.

A darazsak körülnéznek. — Keresik a lépesmézet. — Méz nincs, ám de itt van Évi.

— Majd adok én mézet néki! — a dühös királynő zúgja. S Évit rögvést orron szúrja.

Évi ordít:

— No, de kérem! Én ezt magamnak kikérem.

A darazsaknak beszélhet.

Mondják:

— Ellátunk mi téged!

Szúrják, csipik, ahol érik. Hazáig zavarják Évit.

Évi tág tüdővel bömböl s a barlangajtón dörömböl.

Rémüldözik Mackó papa. Ajuldozik Mackó mama.

Légycsapóval fegyverkeznek s azonnal hadat üzennek.

A darázsraj visszavonul.

Évi maga kárán tanul, mert a feje, mint egy dinnye, dagadt. És senki ne higgye, hogy 'a dolgon Évi nevet.

Feje szédül, bágyadt, beteg. — A világot búsan nézi, a lépesméz sem kell neki. — Vizes törölköző fején, még így is nyög Évi. szegény.

Amint illik a mesében, szép sorjában elmesélem Mackó Évi történetét. Szivteljétek meg e mesét.

Tanulság e történetben, így jár, aki telhetetlen!

Zagyva Mária

FEJTÖRŐ

Beküldtek: Kocsis Pisti és Ancl kismunkatársaink (Kishegyes)

1	2	3	4	5	6
2					
3					
4					
5					
6					

1. Téli sport
2. Férfinév
3. Férfinév
4. Rés, másként
5. Kötőszó
6. Mássalhangzó

KIS PAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Nárai Mária Magdolna

Ónody Hódiko Margit

Vanyiska Erzsike

Marton Etti

Bartos Dindike

GYERMEKEK EGYMÁS KÖZÖTT

»Tudom, nincsen köztetek ily bátor Mint én! — így szól társaihoz Gábor, Bármilyen magasan van a fészek, En fölmászom oda s belenézek!

Ha tojás vagy kis madár van benne, Pár perc múlva itt van a zsebembe! Ki merné ezt megtenni? No, lássam! Ébben, tudom, nem akad itt társam!

Megszólal a gyermekek közt Zsigmond: »Hallottátok, hogy a Gabi mit mond? Bizony, közünk nem akadna senki, Aki oda föl szeretne menni!

»Ahogy mérsz, majd neked is úgy mérnek! — Hangzik hangja a kis Elemérnek, — Ha a fészket szivtelen megrabolod, Nem lesz kártéd, almád és barackod!»

Most Bandi szól: »Mít éreznél, Gabi, Ha valaki téged rabolna ki? Mint fájna az szüled szívének, Hogyha téged tőlük olvennének?»

Hallgatja a kis társait Gábor S megfogadja, fészket nem ront máskor. Szemeiből kitörli a könnyet S szól: »En fészket nem rabolok többet!»

352. NÉMET NYELVLECKE

Számolj tovább: vierte, fünfte.

A »negyedik« s »ötödik«,
Sechste, siebente és achte,
»hatodik«, »hetedik« és »nyolcadik«.
Neunte lesz a »kilencedik«,
Zehnte meg a »tizedik« —
A sorszámot a tőszámból
Mindig ekként képezik.

1. vierte (olvasd: firte) negyedik.
2. fünfte (olvasd: fünfte) ötödik.
3. sechste (olvasd: sechste), hatodik.
4. siebente (olvasd: zibnte) hetedik.
5. achte (olvasd: ahhte) nyolcadik.
6. neunte (olvasd: nájnte) kilencedik.
7. zehnte (olvasd: cénte) tizedik.

GYERMEKPOSTA

Szép Gizella. Egészen ügyes a kis rejtvény, Gizike, amint sorra kerül, hozni fogjuk. Igazán, nem segített anyuká! — Sass Ervin. Örülünk, hogy mégsem felejtetted el megírni, hogy sokkal jobban tetszik neked a gyermekjáság az új köntösben. Nekünk is jobban tetszik így, csak vigyázz, nehogy elszakítsad a lapot, mert anyukád megnehezted és mi is! A vers bizony, gyönyögsécs. Jobbat várunk. — Sidi Annus. No, lámscak, az álmok teljesülnek, de csak részben, mint ahogy az életben szokás, mert a jelvény elfogyott és a háború alatti nem készítettünk utána, mert jóval többre kerülne és most takarékoskodni kell! — Csuspor Rózsi. Mária kismunkatársunknak fogadunk, amit meg is érdemeltél a rejtvény-nyel, kedves kis gimnazistánk. De csak egyiket hozzuk. Találd ki, melyiket! Jövőben is számítunk munkáidra! — Vashegyi István. Még csak gondolni se akarunk az elmúlt télre, nemhogy verset közöljünk róla most, amikor bejelentette érkezését a tavasz. Örülünk, hogy búcsút vehettünk öreg és mindig rideg, hideg barátunktól. Jól fog esni legfiatalabb rokona érkezése, akitől meleg simogatást is fogunk kapni. Kedves kis olvasóinkat szeretettel üdvözlö és csókolja Eta néni és Elek bácsi.

HÁZTARTÁS

IZES FALATOK. Ehhez a húsételhez olyan húst vásároljunk, amelyik nem egészen friss vágású. Felsált vesszünk és tisztára ruhával jól áttöröljük, mosni nem szabad. Kis tenyérnyi darabokra szeleteljük, kiverjük, de nem erősen, hogy a nüstrostok szétszakadjanak. Pácot készítünk. Néhány gerezd fokhagymát megtisztítunk, finomra zúzzuk, elkeverjük sóval, törött borssal és piros paprikával. A húsdarabokat mindkét oldalukon bekenjük ezzel a páccal és egy tányérra téve 2-3 órát hideg helyre állítjuk. Zsirt hevitünk, beletesszük a szeleteket és először az egyik, majd a másik oldalát pirosra sütjük. Melegített tálra rakjuk és jóízű hordós káposztát adva mellé, tálaljuk.

GYURT Tészta. Fél kiló grízes lisztet átszitálunk és egy csipetnyi szódabikarbonát veszünk hozzá. 2-3 szál sárgarépat megtisztítunk, lereszeljük és burgonyanyomóba téve kipréseljük a levét. A lisztet a sárgarépa levével gyurjuk össze, ha azonban ez a lé nem lenne elegendő ahhoz, hogy a liszt összeálljon, úgy kevés vizet vehetünk hozzá. A tésztahoz kevés sót teszünk és jól kigyurjuk, majd vékonyra nyújtjuk el és tetszés szerint felvagdadjuk metélnék vagy laskának. Forrásban lévő sósvízben kifőzzük a tésztát, leszűrve a forróvizet, hideg vízzel leöblítjük és lábosba téve zsirban megforgatjuk. Éppen olyan jóízű és ropogós az így készített főtt-tészta, mintha tojással gyurtuk volna.

ROSTONSULT BEEFSTEAK. A vesepecsenyét hártálytól megtisztítjuk, egy ruhával megtörölgetjük és anélkül, hogy megmosnók 8-10 dekás vastag szeletekre vágjuk. A szeleteket törött borssal meghintjük, mustárral bekenjük és hideg helyre téve két órát hagyjuk így bepácolva állni. Ha van rostunk, úgy a szokásos módon rostra tesszük a húst, ha nincsen rost, egy tepsire néhány hosszú hurkapalcikát keresztbe rakunk és arra fektetjük a húst és a forró sütőbe téve először az egyik, majd a másik oldalára átfordítva sütjük meg a beefsteaket. A kiszült hússzeleteket burgonyával és cikakáposztával körítve tálaljuk.

RIZOTTO. Hét deka zsirban, hét deka vajban kisebb hagymát piritunk, beletesszünk 35 deka megmosott és szárított rizst. Amint a zsirt magába szívta, felöntjük körülbelül ½ liter forró levessel, ha szükséges, még utána öntünk. Hozzáadunk hét deka reszelt sajtot, apró darabokra vágott kicsontozott baromfi-húst, vagy reszelt borjú-májat, néhány gombát szeletekre vágva és tetszés szerint zöldborsót.

BREITENDORFI TORTA. ½ kg vaj, 28 deka liszt, 9 deka cukor, csöpp só. Összegyúrjuk és 4 lapot sütünk belőle a tortasütő lapján. Még melegen le kell venni a tortasütő lapról, mert könnyen törik, ha kihűlt. **Töltelék:** 4 tojás fehérjét kemény habbá felverünk, 3 evőkanál hecserli-levélkivárral, 2 evőkanál cukorral összekeverjük és a tortalapokat megtöltjük, egy napig hagyjuk állni és csak azután fogyasszuk. A felső lapot cukros mandulával meghintjük.

HÜSPOGACSA. ½ kg. borjúhúst kockára vágva, kevés zsirban, kevés reszelt hagymával félóráig párolunk, azután kihütjük. A levéből kivéve megdaráljuk kétszer, két áztatott zsemlyét szintén átdarálunk és a húshoz adjuk. Egy tojást, finomra vágott zöldpetrezselymet, törött borsot a hússal jól összekeverjük. Apró pogácsákat formálunk belőle, panirozzuk lisztbe és morzsába. Forró zsirban kisütjük és tálaljuk mártással vagy savanyúsággal.

SONKÁS FÁNK. Négy deci liszt, három tojás sárgája, három deka élesztő belemorzsolva, fél kiló (nyersen mérve) szitán áttört sültburgonya, öt deka margarin, negyed liter tej, az egészet fakanállal jó hóllyagosra eldolgozzuk. Rögötn kinyújtjuk, fánkot szaggatunk, sonkával megtöltjük és egy másik fánkot ráhajtunk, körül kissé lenyomkodjuk és egy óráig kelni hagyjuk, forró zsirban kisütjük és reszelsajtjal behintjük. Töltelék: 20 deka sonkát kétszer átdarálunk, tegyük bele egy tojás sárgáját, egy és fél deci tejfelt és kevés törött borsot. Nem szabad sok töltelékkel a fánkba tenni, mert akkor nem kel meg.

VIRULÓ EGÉSZSÉG

pajzán jökedv, friss eleterő nyilvánul meg az eleven, nyílteszű gyermek mozduiataiban.

A fejlődés korában a léiek és test ápolása, nevelése döntő befolyással van a gyermek egész jövőjére.

Minden gondos szülőnek kötelessége ügyelni arra, hogy gyermeke testileg-lelkileg egészséges maradjon, megerősödjön. Az izmok, csontok, idegek erősödésére, az ellenállóképeség fokozására adjon gyermekének lora ijjuságától kezdve reggelire és uzsonnára 1-2 csesze Ovomaltine-t.

Az Ovomaltine kellemes ízű, könnyen emészthető természetes erősítő lápszer.

A gyermek fejlődését elősegíti, testi és szellemi erejét növeli az

OVOMALTINE

Napi használata csak fillérekbe kerül.

ÉTREND

MÁRCIUS 11-20-IG.

- 11. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: Karfiolleves. párolthús, parajfőzelék, túróskifli. **Vacsora:** Tejelelesgomba, gyümölcs.
- 12. PÉNTEK.** Ebéd: Kenyerleves, káposztáskocka. **Vacsora:** Kirántóthall, babsaláta, befőtt.
- 13. SZOMBAT.** Ebéd: Borsópüréleves, rizsfelfújt ízzel. **Vacsora:** Párizsi, vajaskenyér, gyümölcs.
- 14. VASÁRNAP.** Ebéd: Tejfeles csontleves, sült csirke, burgonyapüré, ecetes uborka, diószélet. **Vacsora:** Füstöltnyelv tormával, gyümölcs.
- 15. HÉTFŐ.** Ebéd: Húsleves metélt tésztával, főttthús, tarhonyakrítés, snidlingmártás, palacsinta. **Vacsora:** Sajt, liptói, délroi palacsinta.
- 16. KEDD.** Ebéd: Paradicsomleves, rakottkel párizsival, rétes. **Vacsora:** Liptai, szárazkolbász, kompót.
- 17. SZERDA.** Ebéd: Cellerleves, párolt szarvascomb, babfőzelék, piskótatekeres. **Vacsora:** Burgonyalángos, gyümölcs.
- 18. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: Töltöttkáposzta, stájermetélt. **Vacsora:** Tea, füstöltthús, kompót.
- 19. PÉNTEK.** Ebéd: Köménymagleves, lekvárosderelye. **Vacsora:** Kirántott főzelék-szelet, káposztasaláta.
- 20. SZOMBAT.** Ebéd: Burgonyaleves, birkapörkölt galuskával, költeskifli. **Vacsora:** Virsli tormával, gyümölcs.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű.

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötökészülék

A XX. század szenzációját Munkája kézzünk. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pulóvert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P. 62.10. „RAPID” (98. túvel) ára P. 48.30 Kérje 13 ismertetőt. Áruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-u. 2. lélemelet 3. TELEFON: 188-365

KÖNYV ÉS KÖTA. — Sassi Nagy Lajos okos és megszívlelendő tanulságot irt *A turánizmus mint nemzeti, faji és világeszme* címen, amely a Pátria irodalmi vállalat kiadásában jelent meg. A világos szemű és kitünő képzettségű író végigkísér bennünket a turánizmus egész történelmi fejlődésén és le is vonja annak tanulságait. Külön érdeklődésre tarthatnak igényt azok a megállapításai, melyekben a történelmi reformok megvalósítását sürgeti. — *Ecsedi Kovács Margit* hangulatos verseire kiváló nótaszerzőink irtak finom, magyaros muzsikát. Ez a 36 dal most jelent meg izléses albumban, *Szamos mellett...* címen. A magyar nóta minden kedvelőjének figyelmébe ajánljuk a tartalmas dalgyűjteményt.

*

HIMEN-HIREK. — *Bagdány Zsuzsanna*, ref. tanítónő és *Darabos Pál dr.*, Bihar vármegye szolgabírája, Bihar-nagybajomban házasságot kötött. — *Drexler Mária*t, Esztergom, eljegyezte *Szendró Mihály* hdb. őrm., Kőszeg. — *Mekler Júliát*, Esztergom, eljegyezte *Pilek József* MÁV s. tiszt, Oroszka. — *Főző Jován* és *Tóth Árpád* magántisztviselő, Kassa, házasságot kötött. — *Boór Erzsike* és *Paczona Zoltán dr.* ügyvédjelölt, jegyesek. — *Diviaczky Edith* és *Fellner Béla* m. kir. százados házasságot kötött. — *Majzik Katalin* és *Gyürky György* honv. főmérnök-őrnagy házasságot kötött. — *Kovács Miloy* és *Olessák Albert* gazd. isk. tanár jegyesek. — *Rauchbauer Ödön* és felesége most ünnepeleik boldog házasságuk 25. évfordulóját.

*

A NŐK oly sokat állanak a tükör előtt mégsem ismerik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak *Hormocith* »B«-krémet használ, mely ma már a legszárazabb arc-bőrű hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvend.

*

ÚJ KISMAGYAROK. — *Révész Pál* tanár és neje, *Szentesszky Gyöngyikének*, Tótkomló, Pál Géza kisfiuk született. Keresztülők: *Gazsó István* középiskolai tanár és felesége, *Sóky Erzsébet*. — *Nagy Mihály* egyet. m. tanár és neje, *Ebinger Lilónak* Éva Mária kislányuk született.

*

IN MEMORIAM. — *Bokor Imréné* sz. *Krikkay Emma* Mohácson, 64 éves korában váratlanul elhunyt. — *Hraszek Jánosné*, 60 éves korában, hosszú szenvedés után elhunyt.

»Bizalmam az ősi erényben.« *Hálósan* köszönjük, hogy lapunkkal kapcsolatos minden mozzanatot személyes ügyének érez s mint igaz barát, áll mellé, mert úgy érzi, hogy lendületét ezáltal fokozhatja. Mint levelben irtuk, máris magunkévá tettük észrevételeit a közös célért, hogy a lap minden kívánságot kielégítsen. A szereset és elismerés jogán szólt s mi is a szeretet és megbecsülés jogán ígérjük ezt. Képzelve el, mit jelent szabaddan repülni, a megszokott keretek közül kitörni! Az alkotás láza fokozza szándékainkat, megszűnnek a technikai akadályok, ami nyugit volt már. Az ilyen átmenetnek mindig vannak nagyszerű túlzásai, gátlásokkal nem számoló versenytempója. A színekben és formákban jelentkező újszerűségek megtörték a megszokás közönyét és elragadtatást, lelkesítő üdvözlőketek, elismerések áradatát váltotta ki a meglepés-szerű új külső olvasóink köréből. Nagyon köszönjük, hogy velünk örül a számról számú változatosabb fejlődésnek és hasonló öröme telik benne.

Kincsém. Csokorba kötve szerelnők megőrizni a sok kedves levelet, emlékeket olvasóinktól kapunk, mióta változatosabb formában jelenik meg a Magyar Nők Lapja. Levél nem legfőképpen az elismerő kedves sorokért őrizzük it meg, hanem azért, hogy megmutassuk nemes portréját a mai magyar asszonynak, aki itt maradt hős férje áldott emlékével, kicsi árvája őrzőjével: »Szeretettel köszöntöm a tavaszi köntösbé öltözött Magyar Nők Lapját! Túláságon elkényeztet bennünket, olvasókat, kedves Főszerkesztő úr. Arról nem is tudok írni, hogy jelen helyzetemben mit jelelt Papp Jenő sálemét szívni magamba lapján keresztül. Mennyi lelki-erőt és bátorságot merleik gondolataiból s nem túlzok, ha azt írom, hogy sok keserves órától és végső elcsüggedéstől mentett meg egy-egy cikke. Hányszor előveszem a régi lapokat és keresek valamit, magam sem tudom, hogy mit. Megnyugvás után vágyom, hogy ne égessem a könny anyjára. Az én legdrágább uramnak megbékélést su-

Mössner
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

blúz,
fehérenmú,
pongyola

Boldogság felé. Nem adhatjuk meg Önnek azt a biztosságot adó megnyugvást, hogy »jó utat választott«. Nem, mert meggyőződésünk, hogy rossz útra tévedne s ezt Ön is érzi, tudja is, csak ahelyett, hogy elutasítaná a »barátság« jelszó alatt kísértőt, belelépett egy végzetessé válható szerelem bűvkörébe. Kérdés, ki tud-e bontakozni belőle anélkül, hogy kellemetlen emlékeket vigyen magával? Könnyű vitetni magát érzései áradatával, de mit várhat, mit remélhet majd azután, ha vége lesz a vonzó csodának, ami erre az ismeretlen útra csalogatja. Nem helyesebbé válik, mert tudjuk, hogy a »barátság« csak szép álarc, de mögötte az ördög vigyorog, hogy hálójába kerítette. Ne zavarja össze a barátágot a kétes szerelemmel aminek előre vetett sötét árnyékát Önnek is látni kell és kikerülni. Aggodalmaink súlyosak, akár csak az Öné, hiszen arról van szó, hogy ilyen módon találkozhat-e a boldogsággal? Aki eloszlatná a kételkedésnek ezeket az elnémíthatatlan gondolatait, az az ördög jólismert diplomáciájával »barátságot« ajánl, azzal az áthárított felelőtlenséggel, ha Ön is »akarja«. Adva van az önkéntvállalás, feláldoztatás, elhatározás! A valóságról kapott fényképfelvétel. Ha ijesztő, Ön látja annak és mindenki, aki ismeri a lelket fertőző bacillusokat.

gúlmázó hangját hallom csengeni, mint akkor, amikor egy-egy érdekes cikket felolvastam neki és megvitattuk a bonyolult témákat. Elkényeztetet asszony voltam és gondolatomul éltünk. Mű, önálló vállalkotom van. Dolgozó-asszony lettem, imádozt férjem helyett dolgozom kicsi fiamért és magamért. Hős áldott férjem emlékéért vállalom a legnehezebb magyar sorsot s büszkén emelem fel a fejemet, mert az ő élete érettként hullott el áldozatul. Az én hitem, mely vallásosságom megvéd és megerősít, hogy felnevelhessem kisfiomat aki tovább viszi edesapja életét. Hasonló sorsot kapott szenvedő asszonytársaimnak szerelném üzenni, hogy ne engedjék át szívüket a csüggedésnek, mert nekünk, magyar asszonyoknak, magyar anyáknak, vállalnunk kell a legnehezebb keresztet is és ebben a megpróbáltatásban hasonlíthatunk a Legszentebbhez. Tőle jön a bátorság és az erő, hogy hivatásun-

Kereskedelmi érettségével márlegképes könyvelőt keresek. Lehet férfi vagy nő. Több éves állandó helyet biztosítanék jó fizetéssel. Csak keresztnév, komoly és lehetőleg gyakorlati legyen. Kecskés Júlia, Kecskemét, Kossuth-tér 3

kat betölthessük. Szeretettel gondolok minden magyar anyjára és asszonyra, akik az ennyemmel azonos könnyekkel a szívükben imádkoznak, dolgoznak és emlékeznek. Némán és mély tisztelettel hajtuk meg a fejünket Ön előtt, nagyságos asszonyom. Ön az, aki végzetlenséget, hitet, reménykedést küld a magyar anyáknak és feleségeknek ezekben a sorokban, akik ugyanazzal a hősiességgel fogják meg ismeretlenül is egymás kezét és ebben a kézzorításban adják át elszánt akaratuk erejét. Mindig edesanyok szívéből merítettük az áldozatos élet és az áldozatos halál ö ökségét.

Amíg a készlet tart: **BÉKE MINŐSÉGBEN KAPHATÓ!**

- VITACIT BŐRTÁPLÁLÓ,** hormonos krém, száraz, érzékeny, húzódo arc-bőrre, időelötti ráncok és szárazlábak ellen, nagy tubus — P 6.45
- VITACIT ARC PAKOLÁS,** a zsíros, mitesszeres, fénylő, téppórusú és pattanásra hajlamos arc gyors szépfőtőszere, készlet — P 6.72
- VITACIT ARCPÜDER,** luxus minőség, az igényes hölgyek püdere, nem szárít, nem táglja a pórusokat, 9 színben, nagy doboz csak — P 3.02
- VITACIT KÉZFINOMÍTÓ,** (eperkrém) még a legelhanyagoltabb kezeket is bámulatosan rendezve, téglly — P 3.35

Postai szétküldés utánvétel: **LÓRÁND KOSMETIKA** Budapest, Mussolini-tér 3
„Kozmetikal Tanácsadó” ingyen és bérmentve. — Szaküzletekben is kapható

Erdélyből fordult kéréssel szerkesztőségünkhöz tanító árván maradt leánya, aki átszenvedte a megszállás minden keservét s amellett éveig tartó betegség után jóemberek segítségével most alkalma van egy kis papíruzet nyitására. Az engedélyt már meg is kapta. Minden lehetőséget kimerített, hogy a szükséges összeget összehozza, sajnos, még nem áll rendelkezésére annyi, hogy árut beszerzhessen. Végső reménykedéssel lapunk olvasóihoz fordul s bár jól tudja, hogy ma mindenki erején fölüli igénybe van véve, mégis nagyon hálás volna, ha többek részéről bármilyen csekélyösszegű támogatásban részesülne, mert az összegyűlt összeg átsegítené a kezdet nehézségén. Lelkészi bizonyítványt is mellékel kéréséhez s igazolja, hogy hat év óta beteg, ma is orvosi kezelés alatt áll és attól függ megélhetése, megvalósíthatja-e ezt a tervét. Fentiekre való tekintettel, együttérzéssel továbbítjuk kérését olvasóinkhoz és magunk részéről is legmelegebben ajánljuk szíves megsegítésre, mert a fillérekből összetevődő adomány is számottevő segítségégyarapodhat. A szíves adományokat »Székellyföldi tanító árva» jelígre kiadóba kérjük küldeni. Az összegeket nyilvánosan nyugtázzuk.

»Május 21.« jelígre szóló üzenetet olvastam. Örülök, ha írna nekem és kedves barátság fejlődne ki közöttünk. »Bácskai tavasz« jelígre kérek választ.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1942. évi bekötési táblája, szép sötétkék vászonból, arany felirással készül, ára 4.- pengő. Megrendelhető a kiadóhivatalban.

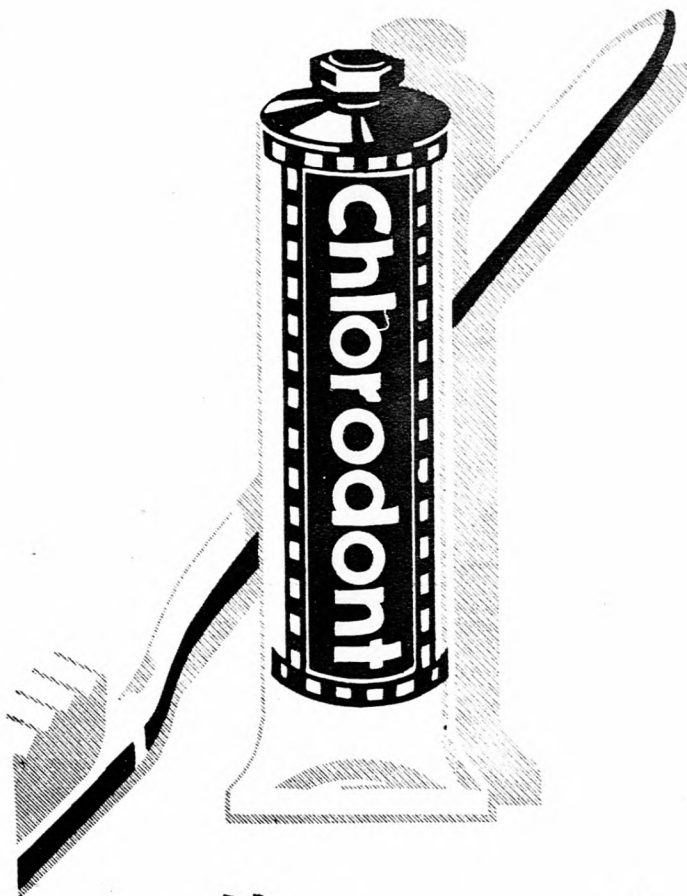
Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőipart. A »Rapid« kézi kötőkészülékéről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végezhető el, mint kötőtűvel 10 nap alatt. A »Rapid« kézi kötőkészülékkel minden kötésminta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletesek, minden fonatra alkalmas, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélküli is elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetőt küld: Aruforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-utca 2.

Tanítónő. Kedves levelének visszhangjával van tele a szobánk. Orgonahangján muzsikálnak szavai. Keressük a kezét a levegőn át, hogy megszoríthassuk és megköszönhessük, hogy így értékeli munkánkat. — »Kedves Főszerkesztő Úr, — áldja meg az Isten Önt, aki annyi tisztá örömet szerez nekünk, sok-sok magyar asszonynak, akik minden kultúrától távol élünk. A Magyar Nők Lapja szelvényének fénye bevilágít faluk és tanyák csendes otthonaiba, izzásba hozza a nők lelkét s erősíti bennünk a legnagyobb erőt, a nő hivatását: a szeretetet«. Igen, ez a célunk. Ragyogóra csiszolni az ember legnemesebb részét, a szívét, a lelkét, a gondolatát. S a csodálatos, nemestüzi prizmákról elfogadott gondolatunk, érzésünk visszfényre verődik vissza. Ezt a magas színvonalat képviseli Ön és minden magyar asszony és leány, aki a valóságban és erkölcsi erőben elől jár. Ami a költeményeket illeti, túlságosan finomak, elvontak és »ehetszerűen« érzékenyek, mint írójuk egyénisége. Legszebb költeménye »Az édes litok«. Erre őrizze tehetségét és erejét, a kis emberbimbó megérkezésére.

Gy. E. honleány. Kedves nyolcadikos gimnázista, egyelőre elégedjen meg önképzőkori sikereivel. Majd, ha nemesak jeles iskolai dolgozatot ír, hanem munkája általában magasabb írói munkává, akkor jelentkezzen újból.

Magyar leányhoz méltó, mélyen ható ötlettel fordult hozzánk egyik fővárosi fiatal leányolvasónk és arra kért, hogy levelét közöljük le a lapban, mert választ szeretne kapni, hogyan reagálnak rá leánytársai. Egy leánykörben, amelynek tagja, felvetődött az a kérdés, hogy a haza védelmében lábát vagy karját veszített katonák első helyen érdemlik meg, hogy a magyar leányok őket tüntessék ki érdeklődésükkel, szeretetükkel. Nem hagyhatjuk őket abban a tudatban — írja — hogy félemberek és nem versenyezhetnek az ép és egészséges társaikkal és nekik nehezebb elérni a családalapítást. Még nem tudom, hogyan kezdünk hozzá, hogyan győzzük meg őket, hogy a mi szemünkben nem kevesebbek, sőt többek, örökre házára vagyunk kötelezve irántuk és mi nem azt látjuk, hogy hiányzik a karjuk, hogy mankóra támaszkodnak, hanem úgy állnak előttünk daliás szépségükben, mint amikor elmentek védeni hazánkat, otthonunkat, életünket. Példával szeretnék előljárni, mert hiszem, hogy a boldog ágnés semmi összefüggésben a csonka karral vagy lábbal s a szeretetért szeretetet, háláért hálát, megbecsülésért megbecsülést kapnánk és adnánk, mint feleségek. Ha olvasótársnőim közül valaki helyesli gondolatom megvalósítását, írjon »Magyar jövőért küzdő leány« jelígre a szerkesztőségbe, ahol továbbítják levelét címemre.

Fogápoláshoz

mindig
változatlanul
jó!

Chlorodont Fogpaszta

Kétkedő. A kép, amit kis elbeszélése felidéz, álroman-tika, borongós gondolatokba öltöztetve. Az író lírai póza, az ellenállásra képtelen erőtlenség, mind az ismert sablon szerint tántorog a befejezésig. Ha elbeszélő kedve nem tud felemelkedni, nem várhatunk Öntől egyenletesebb, mélyebb tartalmú munkát.

Mátrai. Gyöngéd üdeség, bukolikus pára lebeg szavai között. De nincs érdekes mondanivalója. Fájdalom lap-pang szelíd panaszában, lágyan hullámozó mondataiban elnyújtott ritmus lüktet. Gyermekeiten szelíd víziói csupa puhaság. Hiányzik verseiből hangjának varázsa, nem elé-gíti ki a költészetben költészetet keresők rajongását. Vagy nem is gondolt erre, csak magának írta a verseket?

Családi album

Tóth Bálint és menyasszonya
Leszó Mária, Nagyszőlős

Ábrahámfalvi Ugron Árpád
és neje Halász Illy, Kovászna

Brezka Géza és neje,
Rádi Etelka, Kisléta

Villányi Lajos és menyasz-
szonya, Leszó Margit, Nagy-
szőlős

Csótl András és menyasz-
szonya, Tóth Mária Ilona,
Darány

Rácz Friszebet, Dombrád

Valkay Borbála, Turjaremete

Dr. nagysomkúti Merse
Ariszlid és neje, Havas
Katinka, Rákospalota

Göczy Sárka, Csige

Tózsér Ernő, Békéscsaba

Marton Károlyné és Palika
keresztfia, Gödöllő

Bucs Józsefné,
Kézdivásárhely

Révész Andrásné, szül. Mis-
kolczy Ilona, Miskolc

Lukács Margitka, Ditró

LEVELEZŐ PARTNEREKET KERESÜNK! Vidéki magántisztviselőknek vagyunk. Egyikünk 20, másikunk 25 éves. Leveleket „Tavaszi szonáta” jelígre kiadóba kérünk.

FIGYELMEBE ajánljuk **Rákóczi-út ötven** Zongoratermet. Rengeteg zongora, pianó vásárolható legcsekélyebb részletre is. Olcsó tanulószingora. T.: 426-269.

KERESK MEGVETELBE HASZNALT VARRÓGÉPET ÉS JÉGSZEKKENYET. Leveleket „Azonnal megveszem” jelígre kiadóba kérek.

VIDEKIEKNEK tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu Márta, Erzsébet körút 27. I. em. 3. Telefon: 420-431.

ZONGORÁK, pianóknak, világmarkások, legolcsóbban, részletre is. Fenyőné zongoratermetben: Erzsébet-krt 26. Bérzongorák olcsón. Telefon: 222-462.

MAGÁNYS. idősebb földbírtokos házvezetőnőt keres tanýára. Idősebb, farmfiatalkához is értek jelentkeését kérem. Fogler Albert földbírtokos, Szentlőrincváta.

20.000-REL betársulnék 100 holdon felüli földbírtokba vagy benősülnék. Közgazda doktor. Leveleket „33 év” jelígre kiadóba kérek.

LEVELEZNEK 17—19 éves intelligens leánnyal, lehetőleg vidékiek. Leveleket címemre: Bán Ilona, Kispeszt, Hungária-út 41. kérek.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fill. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fill. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

EGYEDLALLÓ közép-korú nő középszálybeli komoly férfi ismeretséget keresi házasság céljából. Cím: „Szegény” jelígre kiadóban.

ÖRÖKBEOGADNA fiatal házaspár 9—11 hónapos róm. kat. vallású, szép úriúgygyermeket csekély végkielégítéssel. Cím: R. J. Kolozsvár, Zápolya-u. 28.

PARADFORDÓN, hegyoldalon, a strand mögötti villanytelepen eladó 207 [ ]-l gondozott villatelek, összes közművekkel. Cím: Tóbiás László, Budapest, Thököly-út 74. Telefon: 42-66-12.

48 ÉVES rk. hivatalnok özvegye, gyermektelen, férjhezmenne egy szép családi házzal, ami 15—20 ezer pengőt ér. Gyermek nem határoz. Cím: P. Gy. Tata, II. Újhegyi-út 2.

KERESÉK négy személyhez egyedülálló, jólkötött, önállóan főző házvezetőnőt, nagyszámúon kívül minden munkára. Fényképes ajánlatokat Besenyei Lajosné, Debrecen, Kürtös-u. 5. kérek.

LINOLEUM, JATEKAL-LAT, gyöngyből készült virágdíszek művészies készítését jutányosan tanítom. Hajdu Éva, Erzsébet-krt 2. III. em. 19. Tel.: 225-555.

BUDAPESTRE érkezőknek úri otthon nyújt méltányosan nyug. MAV főintéző neje, Erzsébet-krt 2. III. 19 (lift). Emke-épület, Telefon: 225-555.

ELZALOGOSÍTOTT ékszereit, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brillliant, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross ékszerház, Grósz, Baross-u. 83. Telefonfájl: 140-969.

KESZPENZÉRT vennék zongorát, pianót: Erzsébet-kört huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222-462.

SZERENYIGÉNYC, jólkötött németkisasszonyt keresek 5—7 éves gyermekeim mellé pusztára. Cím: Gr. Horváth Mihályné, Döbrök, Tolna m.

BALATON-ZAMARDIBAN, műút mellett, azonnalra is kiadó emeletes villa, a földszinten 1 szoba, konyha, kamra, zárt terezz, az emeleten 2 szoba, zárt terezz és erkély, kitűnő ivóvíz, kerttel körülveve, fürdési lehetőség. Cím: Zamárdi, Torbágy villa, Villanytelepen tül.

MIMOZA VILÁGTRU grafológus, analízis írásból és fényképről. Allandó címe: Pécs, Szent Vince-u. 60. Válaszbélyeg küldendő.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban három pengőtől megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40, I. em. 10.

VALÓDI GYULAI HENTESÁRUK most nem gyártóhatók, de eredeti recept szerint elkészíthetők magánháztartásban egész nyáron eltartható módon. Könyv megrendelhető 3 pengő előzetes beküldésével, vagy utánvétellel. Szabó József, aranyéremmel kitüntetve, Gyula.

FIATAL, bájos, széphanagú színíróvendék, magántanuló művészkörökből reprezentáló, nívós „partnert” keres. „Nyáron vizsgáznai szeretnék” jelígre kiadóba.

22 ÉVES, magas úriúgynevelő, esetleg szórakozó társat keres feltétlen magas, művelt, intelligens fiatalember személyében „26—40”-ig jelígre kiadóba.

KÖZÉPISKOLÁT végzett úriúgynevelő gyermek mellé vagy magányos úrhölgyhöz elmenne. Leveleket „Tizennyolcvéves” jelígre kiadóba kérek.

OTTHONT ADNEK egy jólkötött, kényelmes, idősébb nőnek, ki háztartásomat (egyedül vagyok) segítenne vezetni. Leveleket „Ketten leszünk” jelígre kérek a kiadóba.

KÖZÉPKORÚ, öskeresztény (lehetőleg 40 éven felül) úriú 15 hónapos fiúgyermek mellé nevelő és gondozóként felvétetik, aki a háztartás vezetésében is segítkezne. Csalátagként tekintjük. Irodalmi német nyelvtudás szükséges. Új. Daubner Béláné, Orosháza, Apolló filmszínház.

ZONGORÁT vagy pianót azonnal készpénzfizetésért olcsón vennék. Telefon 426-269. Zongoraterem.

BUNDÁK legolcsóbban, alkítások jutányosan **Kóky Endre** szücsmesternél Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

ELSŐRENDO szabású ruhákat, kosztümöket, kabátokat, legkezebb kivitelben készít, méltányos árért. vidékre is. Kovács Mihályné divatszalonja, Budapest. VI. Teréz-kört 15. IV. emelet 35.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvételéi és közlése tilos. Hirdetési díj mm soronként 65 fillér. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el.

A Magyar Nők Lapját nyomta az Athenaeum Rt. Felelős: Kárpáti Antal igazgató.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakerékpénztári csekszámla: 20.334. Előfizetési ár: egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre 6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 80 fill.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187—342. **FIÓKKIADÓHIVATALOK:** KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BÁRÓ JÓSIKA-UTCA 4, SZABADKA, PRÁGAI HÍD-UTCA 56, ÚJVIDÉK, JÓKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő. Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy negyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

A hipnotikus jelenet: Ajtay Andor és Muráti Lili

HIPNÓZIS FILMEN

„AZ ÉJSZAKA LÁNYA”

Az akaratátvitellel való gyógyítás körül még évekkel ezelőtt is harcok folytak a tudomány világában. Voltak és vannak még ma is, akik attól félnek, hogy a hipnózis rejtélyes hatalmával a bűntények egész sorozatát követheti el egy új Svengáli. Az idegyógyászat azonban már a saját törvényes eszközei közé iktatta a hipnózist. Egy ilyen orvosilag és emberileg egyaránt izgalmas lélektani rejtély hipnózis útján való feloldása az az új magyar film, amely az *Éjszaka lánya* címen kerül a közeljövőben bemutatásra a *Nemzeti Apollóban* és az *Urániában*.

A történet főszereplője a szép és fiatal Ádám Erzsébet, egy szerelmi csalódás hatása alatt Budapest alvilágába sodródik. Testileg-lelkileg lezüllik és már-már bünt követi el, amikor visszamelei az élet naposabb oldalára egy másik szerelem és az orvosi tudomány. A film maga e két szerelem között történik. *Muráti Lili*, a film hősnője, kettős szerepet kapott, részint *»Kócos Böske«*, az alvilág »grófnője«, részint *Ádám Erzsébet*, az új életében. *Muráti*, mielőtt a szerepet eljátszotta volna, hetekig látogatta egy híres pesti idegprofesszor rendelőjét, amelyről néhai *Móricz Zsigmond* is hódolattal emlékezett meg a szellemvilágról szóló tavaly nyári cikksorozatában. Nemesak művészi ösztönéből, de tanulmányai alapján is olyan alakítást produkált, amely páratlanul áll eddigi ragyogó pályafutásában. Alakításában két élet ütközik, fel-feltolakszik a múlt, kísértenek a régi, homályos emlékek és alakok és *e lelki kettősség hatalmas erővel nyilatkozik meg Muráti nagy drámai jelenetében*, amely magában is trouvaillé-nak hat a filmben. Maga a történet is elejétől végig izgalmas és fordulatos. Amíg a professzor szerepét rendkívül előkelő színvonalon *Ajtay Andor* művészi presztízse hitelesíti, a kétlelkű *Muráti Lilinek* két szerelmes partnere is van: *Perényi László*, a fiatal, gazdag festő és *Greguss Zoltán*, az alvilági jassz. Rajtuk kívül *Rácz Vali*, egy társasági asszony szerepében, *Szép Ilonka* alkalmi szobalányt játszó jassz-leány figurájában ad figyelemreméltó alakítást *Bán Frigyes* rendezésében. Még csak azt kell hozzátennünk, hogy *de Fries Károly* két olyan slágert iktatott a filmbe, amelynek rövidesen a legnagyobb népszerűsége számíthatnak.

Rácz Vali

Muráti Lili

1. **Diszágypárna** himzett tüll és ráncolt betétrészekkel, szélén fodor.
 2. **Futó** finom vászonnál vagy batizsból tüll betéttel és rátéttel.
 3. **Konyhagarnitúra** házi vászonra előnyomatva, piros fonállal varrva.
 4. **Horgolt kesztyű** készítéséhez kb. 5 deka gyapjúfonál szükséges. A horgolást a csuklótól a mutatóujj hegyéig erő láncszemsorral kezdjük. Legcélszerűbb egy régi kesztyűt szétfejtetni és aszerint meghorgolni a felsőrészt, úgyisintén a hüvelykujj felső részét is. A tenyér részt régi filckalapból szabjuk az előbb már említett szétfejtett kesztyűnk után, de ezt is csak csuklógó erőre. Az ujj közötti részeket szintén filcből szabjuk. A kész részeket oda-vissza öltéssel varrjuk össze. Utoljára a csuklónál felszedünk szemeket és 6 cm-es patent kötéstl fejezzük be. A kézfejre sötétszínű gyapjúfonállal láncöltéssel hímizzük rá a dísz. — **Kézitáska és pengőtárcsa.** Világos drapp szövetből meggyorószerű filc pántokkal 25x24 cm-es nagyságú retikül. Házilag nagyon könnyen elkészíthető

maradék anyagból és régi filckalapból szabott pántokkal. A filcet jól bevezetjük és tetszésszerű formára nyújtjuk és kivasaljuk. Kézrel oda-vissza öltéssel varrjuk. Az ékalku hímzést a táská alapanyagával azonos színű gyapjúfonállal száröltéssel hímizzük. Elöl kb. 1 pengő nagyságú szövettel bevont fagombbal zárjuk. A foganatyúját szintén filcből készítjük 3 cm szélességben és 30 cm hosszúságban. — **A pengőtárcát** szintén szövetből filc pántokkal és szárazöltéssel hímzettel 10x8 cm-es nagyságban, csuklójánál villámzárral készítjük és filcből kivágott monogrammal díszítjük. Ugyan úgy, mint a kézitáskát, oda-vissza öltéssel varrjuk.
 6. **Kötött kabátok.** Nyerszínű vastagszálú gyapjuból 3½-es tüvel készítjük a szabáson megfelelő számszámmal (1 cm 4 szem), 4 sima, 4 fordított

tott váltakozásával dolgozunk, míg az eleje a szabáson leponozott résznél 2 fordított, 8 sima, 2 fordított, majd ismét 4 s, 4 f stb., 6 soron át, majd a sima fölé fordított, a fordított fölé simát kötünk, 6 sort. A 2 f, 8 s mindvégig megmarad. A 12-ik sornál a 8 szem első négy szemét idegen türe szedjük, a másik négy szemet simán lekötjük, utána pedig az idegen tűn lévő szemek kötjük le simán, majd 2 f, 4 f, 4 s. Így készíthetjük az eleje részeit a szabáson megfelelő szaporítással és fogyasztással. A hátón és ujjakon a csavartrészt kihagyásával 4 s, 1 váltakozásával 6 sort kötünk, majd az s fölé 4 f, az f fölé 4 s-át kötünk. Az eleje, gomblyuk pántja 1 s, 1 f váltakozásával készül. A csokorra köthető gallér 4 cm széles 1 s, 1 f, kb. 80 cm hosszú pántot külön kötjük és varrjuk rá. Hosszított aljú kabátka, anyaga világos kék vagy szürke mohapamut. 2½-es tüvel, színen sima, visszáján fordított kötéssel készítjük (1 cm 5 szem). A szabáson bejelölt vonalaknál színen fordított, visszáján sima

szemeket kötünk. Így kapjuk az elejét szegélyező bordázott részt. A hátrésznél szintén így dolgozunk a derék fölötti részt. A pontozott helyekre külön simán kötött pántokat varrunk a modell szerint.